

9^E JAARGANG N^O 41 — 27 DECEMBER 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHUNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N.Z. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

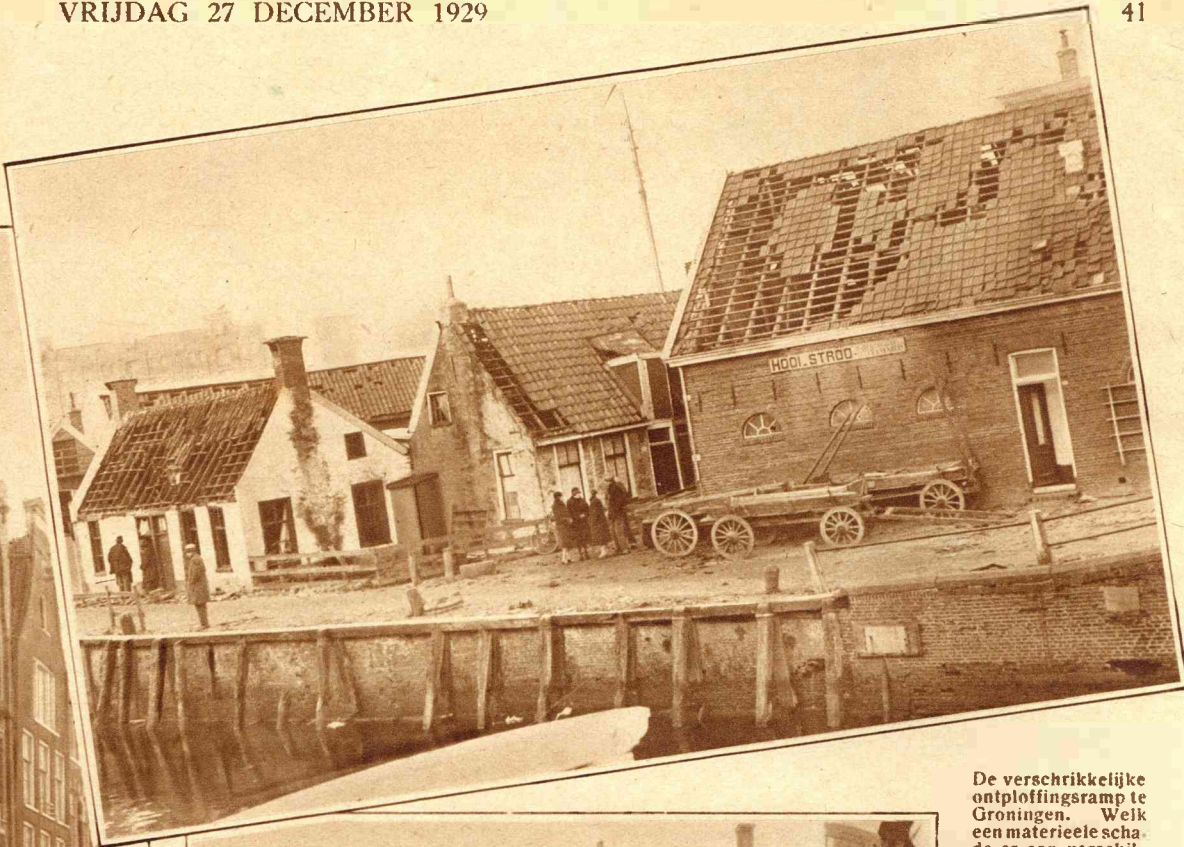
EEN BENIJDENSWAARDIGE EN TOCH BENARDE POSITIE

mordt hier ingenomen door Buster Keaton, den vermaarden filmheld, dien wij aldus in de thans te Amsterdam draaiende film „De Camera-man” kunnen bemonderen.

Rampen

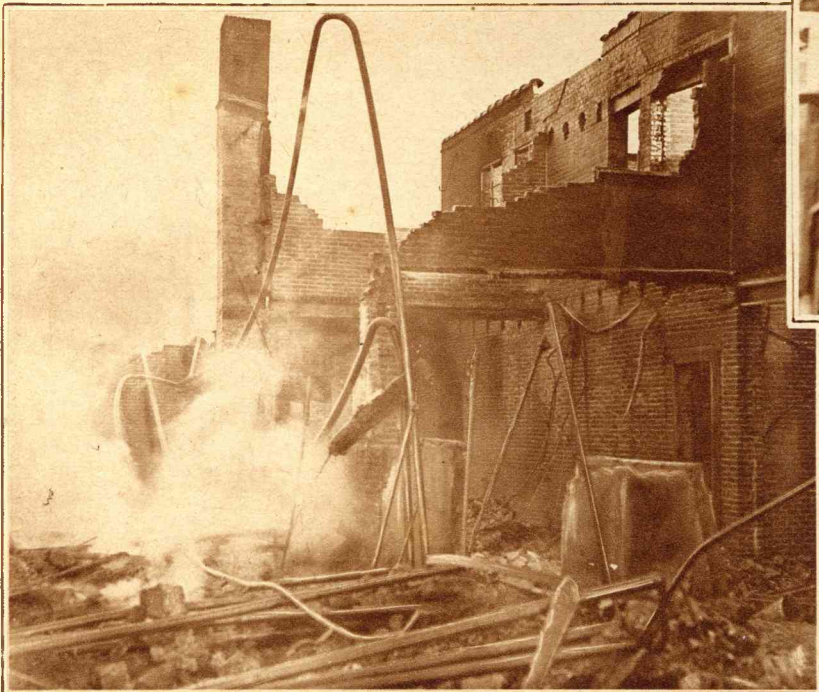
DE ZWARE BRAND AAN DE GELDERSCHE KADE. Kijkje op het perceel Gelderschedade 81, waarin de manufacturenhandel van de firma Jesaia en Lissauer gevestigd was en dat door tot nu toe onbekende oorzaak een prooi der vlammen werd.

De verschrikkelijke ontplofingsramp te Groningen. Welk een materieele schade er aan verschillende huizen werd aangericht demonstreert deze foto van de zwaar beschadigde huizen aan het Winschoterdiep.

De ontplofingscatastrofe te Groningen. Tengevolge van het onverwacht springen van een stoomketel op een sleepboot had een ontzettend ongeluk plaats waarbij helaas een 5-tal doden te betreuren viel. Ook de schade aan huizen enz. toegebracht, was aanzienlijk. Met welk een kracht de explosie plaats had toont U nevenstaand kiekje van eenige percelen, in den onmiddellijke omtrek gelegen

GROOTE BRAND TE OEGSTGEEST. Donderdagmiddag brak in deze plaats een felle brand uit in de groote bollenschuren en aangrenzende kantoorgebouwen van de N.V. H. Homan en Co. Het vuur greep zoo snel om zich heen, dat de aangrenzende perceelen gevaar liepen waarom ook de hulp van de Leidsche brandweer werd ingeroepen. Ondanks het spoedig ingrijpen kon toch niet verhinderd worden, dat het uitgebreide gebouwen-complex geheel uitbrandde. De schade werd op plm. 3 miljoen geschat wat wel verklaarbaar is als men weet dat er een 12 miljoen gladiolenbollen en 8½ miljoen dahlia's lagen opgeslagen. Een kijkje op de aangerichte verwoestingen.

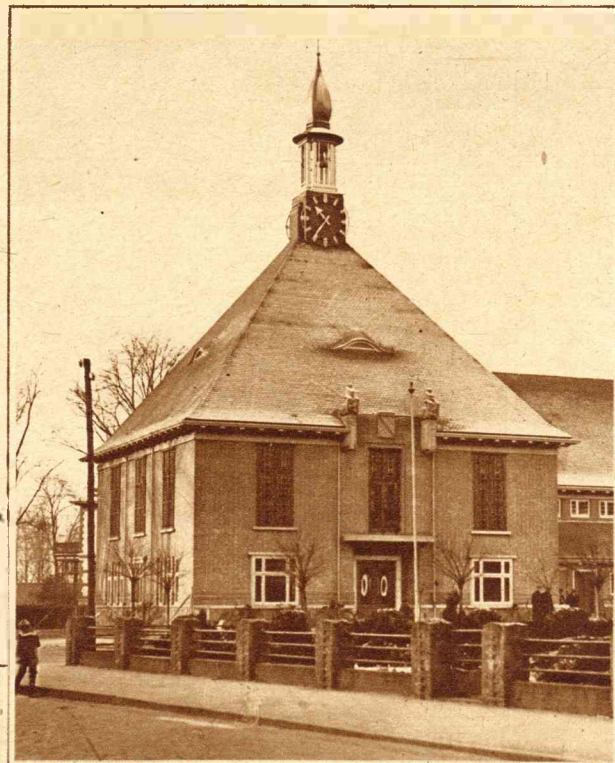

DE GROOTE BRAND TE OEGSTGEEST. Van de uitgestrekte complexen was alleen van dit gedeelte nog iets zichtbaar. De rest was totaal afgebrand.

Dezer dagen vond te Amsterdam de installatie plaats van de Centrale Commissie voor Politie-personeel inzake het Georganiseerd Overleg op het Stadhuis. door haar voorzitter, den wethouder van arbeidszaken: Mr. G. Kropman. Foto van de Centrale Commissie met in het midden den wethouder.

Begin Januari zal te SASSENHEIM het nieuwe Raadhuis in gebruik genomen worden. Vooral in architectonisch opzicht is dit nieuwe gebouw uitstekend geslaagd en vormt een fraai sieraad voor deze gemeente.

Gemengd Nieuws

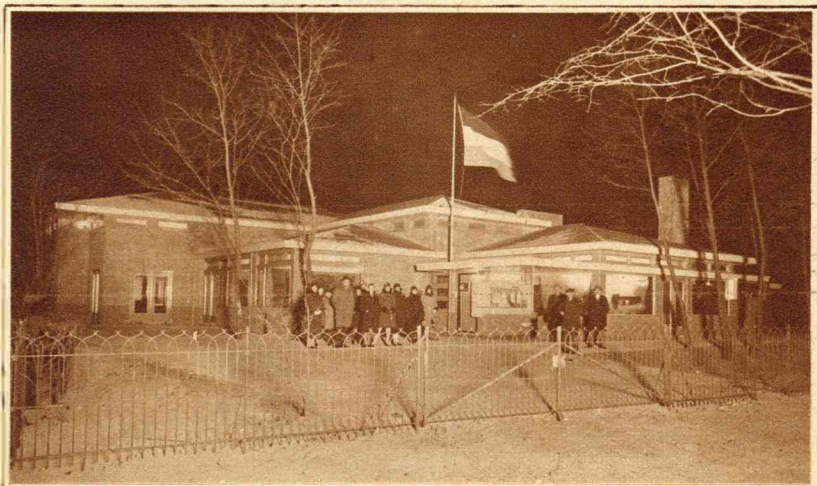
Zondag j.l. vierde de Joodsche Jeugd-Federatie afd. Amsterdam haar 10-jarig bestaan met een Herdenkingsbijeenkomst in het gebouw van de A. M. V. J. In optocht trokken de leden met trommels en vlaggen door de stad, waarvan we hierboven een aardige foto plaatsen.

TE HAARLEM werd in de Kazerne door den Motordienst de kampioensprijs aan de Haarlemsche motorbrigade uitgereikt door den Heer Mulockhouwer, voorzitter der K. N. M. V. Op onze foto ziet men v.l.n.r. Overste Zeeman, Majoor Reuwkamp, de Heer Mulockhouwer, Luitenant van Hulst, Luitenant Seijffert en Sergeant Kieniel.

Op de Parkherstellingsboot „Wilhelmina" werd Zaterdagmiddag het Kerstfeest gevierd. Deze boot ligt aan de Prins Hendrikkade. Kiekje in een zaal waarin men door den kerstboom een gezellige speer geschapen had.

Te BLOEMENDAAL werd aan de Donkere laan het Jeugdhuis van de Vereniging voor Jeugdwerk officieel geopend. Een kiekje op het fraaie gebouw.

DE BEELDHOUWER A. C. SMOUT heeft voor de R. K. Vredeskerk te Amsterdam een Madonnabeeld gemodelleerd, hetwelk in de Bronsgieterij van A. Bindes te Bloemendaal gegoten wordt. Een foto van 't kunstwerk in het genoemde atelier.

**VELERLEI
KUNST**

Het Nieuw Nederlandsch Tooneel

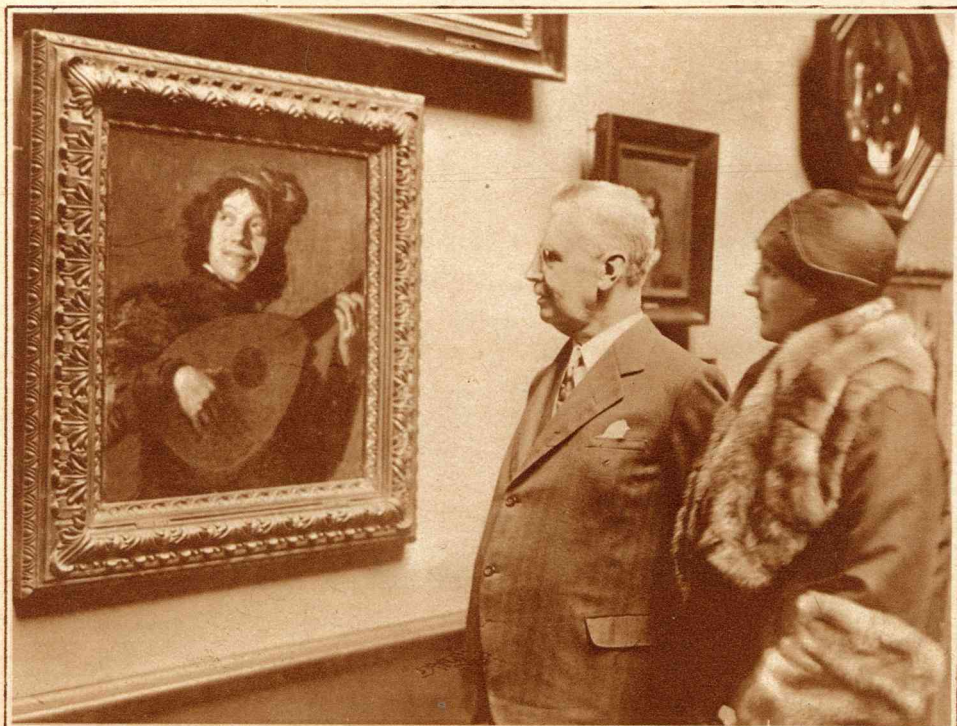
onder leiding van
Louis Saalborn heeft
dezer dagen de pre-
mière opgevoerd van
het tooneelstuk

„Wat doet m'n vrouw
tusschen 2 en 5?“
De schrijver, die ook
de auteur is van het
bekende „Juffrouw
Kerkmuis“, borduurt
hier op het bijkans
persleuten thema der
ongemotiveerde ja-

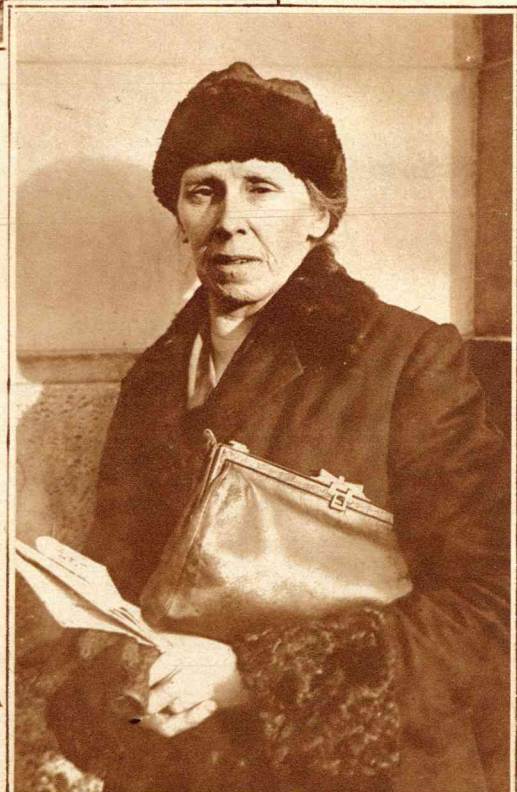

poëzie van den man
jegens zijn vrouw
waarbij hij luchtigjes
den spot drijft met
argwanende echtge-
nooten, die zichzelf
kwellen met de ob-
sedeerende vraag:
„Wat doet m'n vrouw
tusschen 2 en 5?“ —
We hebben meer be-
wondering voor het
plotte en rake spel
van de hoofdper-
sonen uit dit hekel-
stuk dan voor den
inhoud zelf, die ons
maar matig bekoren
kan. Hiernaast een
scène tusschen den
advocaat Faber en
diens echtgenoot
(Louis Saalborn en
Magda Janssens)

Hierboven: De twee
pijnigde echtgenooten
voorgesteld door Flor
la Roche en Louis
Saalborn.

FRANS HALS' MEES-
TERWERK de „Na r“
wordt, volgens neven-
staand plaatje, bewon-
derd door den Ameri-
kaanschen gezant in
ons land, den heer G.
J. Diekema bij diens be-
zoek aan 't Rijksmuseum

MEVR. HENRIETTE
ROLAND - HOLST de
vermaarde dichteres en
communistische strijd-
ster, heeft deze week
den leeftijd van 60 jaren
bereikt.

ONZE NIEUWE PRIJSVRAAG

Na de dominosteenen-prijsvraag, aan welker oplossing tal van lezers zich tijdens de Kerstdagen gewijd hebben, komen wij thans weer met een geheel ander soort, namelijk een letterraadsel, hetwelk als

volgt is samengesteld. Wij hebben een zin geformeerd, bestaande uit 15 woorden met een totaal van 90 letters, welke van 1 tot 90 genummerd zijn. Deze zin bevat een wensch aan het adres van onze lezers. Onze vraag is nu: **Hoe luidt deze zin en welke zijn de woorden, die door onderstaande lettercombinaties gevormd worden?**

3—5 en 7—12—16—27 zijn dieren die met den Kerstnacht iets te maken hebben.

38—39—40—22—28—6—24 is een groote rivier in ons land.

50—13—26—33—35 is niet oud.

4—85—25—36—37—38 is de naam van een groot Vlaamsch schilder.

31—40—9—39—10—43—42—21—22 is iets wat men eten en drinken kan.

9—10—11, 41—50—53—54 en 51—60—85—75 zijn lichaamsdeelen.

72—32—83—84 en 19—44—45—46 gebruikt men op salade.

81—77—78—79 is niet kwaad.

14—63—64—65—66—67 zijn de hoogste punten van een burcht.

86—88—15—16—17 en 47—33—85—90 verdragen elkander niet.

87—33—62—89—5 is een eigennaam met een leelijke beteekenis.

73—68—71—69—58 noemt men den kant van een rivier.

56—55—29—20 als antwoord op een huwelijksaanzoek is niet plezierig.

42—82—1—2—3—18—59—75 is een klein vischje.

34—74—33—5—38—36—43 is een groote stad in België.

57—48—49—50—12—69—70 doet het in den winter.

23—24—61—52—49—50—74 is een huisdier bij de Laplanders.

76—42—43—2—88—75 is de naam van een grappenmaker en van een Opera.

6—19—8—80—52 heette een koning uit het Oude Testament.

Ge hebt nu niet anders te doen dan de gevraagde woorden in bovenstaande volgorde op een kaart te schrijven benevens den geheelen zin, waaruit we deze woorden door letterverbindingen gevormd hebben. Deze kaart moet dan uiterlijk Vrijdagavond 3 Januari in ons bezit zijn, op ons Hoofdkantoor.

EN NU DE PRIJZEN!

Aangemoedigd door het groote succes onzer vorige prijsvragen hebben wij besloten wederom een

TWEETAL FIETSEN

onder de inzenders van goede oplossingen te verloten
WIE ZULLEN NU DE GELUKKIGEN ZIJN?

SUCCES!!

Denkt er vooral aan, dat ge uw oplossing niet per brief toezendt, want brieven blijven ongeopend, en dat ge op de adreszijde van de kaart het woord Prijsvraag vermeldt

erstmis

de geheele wereld mediteert en herdenkt de geboorte van het armste kindeke, dat ooit geboren werd, daar in het beestenstalleke van Bethlehem... aangezien ik op dit oogenblik nog niet voldoende in de Kerststemming ben. Op het oogenblik dat de redactie me een Kerstartikel bestelt — journalistiek kerstgebak gaat altijd wat vroeg in den oven... — ontbreekt het me aan alle noodzakelijke ingrediënten. 'k Heb niks bij de hand; geen onse sneeuw, geen

brokje ijs, ja, geen roodgeverfd kaarsken, laat staan dus 'n Kerstboom. En nou kun je b.v. wel net zolang drinken, tot je dorst krijgt — maar je zonder dennegroen, kaarsen, sneeuw, ijs en kou winterteenen bezorgen en 'n fijne Kerstmisstemming, da's lastiger!

En daarom, dat 'k besloot, m'n lezers 'n kijkje te gunnen — och 't is weer 'ns wat anders en verandering van spijs doet schransen; o zoo! — 'ns een kijkje te gunnen in de journalistieke keuken bij het stoven van 'n Kerstartikel. (Wat dan altijd nog beter te verdragen is dan 'n dito bewerking van een ui.

Wat zegt u van m'n „kop”?

Ja: m'n kop.

Zegt de huisvrouw niet: „ik ga m'n vleesch opzetten”, of „m'n soep moet nog 'n uurtje trekken”? Juist! En zet ze dan meestal niet tevens ook het vleesch op van d'r echtgenoot? En laat ze niet evengoed ook meteen *zijn* soep mee-trekken? Da's de *stijl*, zie je. Dus: wat zegt u van m'n kop?

Van dat besneeuwde bosch? Zou je niet zweren, dat het echt is? Is 't eigenlijk niet stom, dat ik het niet voor echt door laat gaan? Maar dat heb je, hè, als je de lui in de keuken laat. 't Bederft soms den eetlust.... Is ie niet reuzen, die kop van me? Is 't geen „Kerstmis” in de IJde macht? Zou je zeggen aan dat vredige Kerststemminkie, dat het Kerstboomfragment 'n stukkie gegapt dennegroen is?

Heusch! 'k Heb 't gestolen, maar d'r is geen bewijs, zie je.

En die titel — KERSTMIS? Is 't geen tof Kerstiteltje? Die K van hulst — van dien *ga-je-weg-of-ik-pak-je-hulst*, is 't niet snoezig? Zou je zóó zeggen, dat die hulst-K óók al „gedrukt” is zonder bewijs?

O, mensch, je moet soms wat doen zeg, om aan 'n kerstartikel te komen.

* * *

'k Zal u zeggen, — ge staat me toch in de keuken op de vingers te kijken, — hoe m'n kop in mekaar zit. (Kan me iedereen niet nà-vertellen, wat?)

Die plechtige foto hierboven bestaat uit 1e 'n portret, 2e 'n stukje kerstboom en 3e uit 'n benauwd hart (maar dat staat er niet op). 't Portret hebben de fotograaf en ik opgeplakt en op z'n pooten gezet, tusschen wat oude, zware boeken; het stukje dennetak in den hals van 'n leege(!) flesch. Daarop 'n kaarsje „geprakkizeerd” en aangestoken en toen het geheele geval, — dus èn foto èn natuur te zamen gefotografeerd.

Hoewissie?

En de titel is óók 'n foto. Het woord ERSTMIS hebben we met vereende krachten en talenten geteekend, en toen de hoofdletter K in elkaar gelegd en dien hulst-zonder-bewijs.

Nou, de rest was dood-doeenvoudig!

'n Keukentrap om er de camara op vast te binden met 'n ouwe drooglijn. 'n Bureaulampje, dat aan 'n touwetje tusschen de trap werd gehangen

Kerstklokken....

O, neen, bereidt u niet voor op 't gebimbam dat zwaar en plechtig ruischt door de serene stilte van den mystieken sneeuwnacht uit de hooge galmgaten der kerkstorens, wier maan-beschenen spitsen te glanzen staan in den hoogen, strakken hemel, bezaaid van flonkerende sterren.

Ik bedoelde te zeggen: kerstklokken (van rood pampier), kerstkransen (van banket), kerstkaarsen (van roode verf), kerstetalages (van sneeuw aan touwetjes), kerstcadeautjes, kerstganzen, -hazen en -konijnen, kerstvanalles, kerst op straat, kerst in huis, kerst in.... in de kroegen zelfs! —

Het is Kerst-alomme!

De bakker bakt z'n kersttaarten.

De tuinman levert de kerstboomen.

De winkels hun kerstgeschenken.

De.... journalist z'n kerst-artikel! Dat is het, wat ik zeggen wou!

'k Wilde niet schrijven van het plechtigste oogenblik van het geheele jaar; het moment dat

als lichtbron, 'n beetje blitz-licht, dat heel m'n kamer verpeede, 'n zuur gezicht van de vrouw des huizes en klaar was Kees.... eh.... pardon Kerstmis! Anders heelemaal niks! Je weet niet hè, wat er soms allemaal komt kijken om aan 'n behoorlijken kop te komen! (O, weet u dat wèl? Ben ik blij, dat ik het niet zóo bedoeld had.....)

En die ganzen — enfin, die konden we niet in bruikleen krijgen. Maar zou je zeggen, dat ze op de markt „gemaakt” zijn? Zou je niet „effetief” meenen, dat ze speciaal voor ons blad aangeschaft zijn om te poseeren voor mijn Kerstartikel? „'t Is maar 'n weet, hè,” zou Buziau zeggen.

En dat konijntje, dat den kooper getoond wordt? Zou je aan dat lieve, witte, onschuldige beestje zeggen dat het op dit oogenblik (als u dit leest) de wereld ligt te belatafelen als 'n Kersthaas??

In de „keuken” van dit artikel. 't Was dood-dood-eenvoudig. 'n Keukentrap, wat drooglijnen, een zwevende lamp aan 'n touwtje, wat blitz, 'n klein verhuisje... en klaar was 't titelwoord „Kerstmis”.

Speciale Kerstganzen die poseeren voor het Kerstartikel van dit blad.

Doch straks — als het feest van: „Vrede op Aarde” weer gevierd wordt in blij en devoot gedenken; als de klokken over de geheele wereld beieren door den nacht en de blijde boodschap der komst van den Koning der Koningen, van den Verlosser der wereld luide verkondigen; als alle menschen weer even kind worden aan dat arme wiegskén, met dat lieve kindje, in dien pooveren stal — dan wensch ik u, lezers en lezeressen, uit den grond van m'n hart:

'n Gelukkig Kerstfeest!

A. A. L. GRAUMANS,
Den Haag, Wintermaand 1929.

Zou je aan dat lieve, witte, onschuldige konijntje zeggen, dat het deze dagen de wereld belatafelt door den gebraden Kersthaas uit te hangen...?

Maar genôeg!

Gaat nu m'n keuken uit; ik moet de jus klaarmaken om dit gerecht mee te be-sauzen en da's 'n koksgeheim!

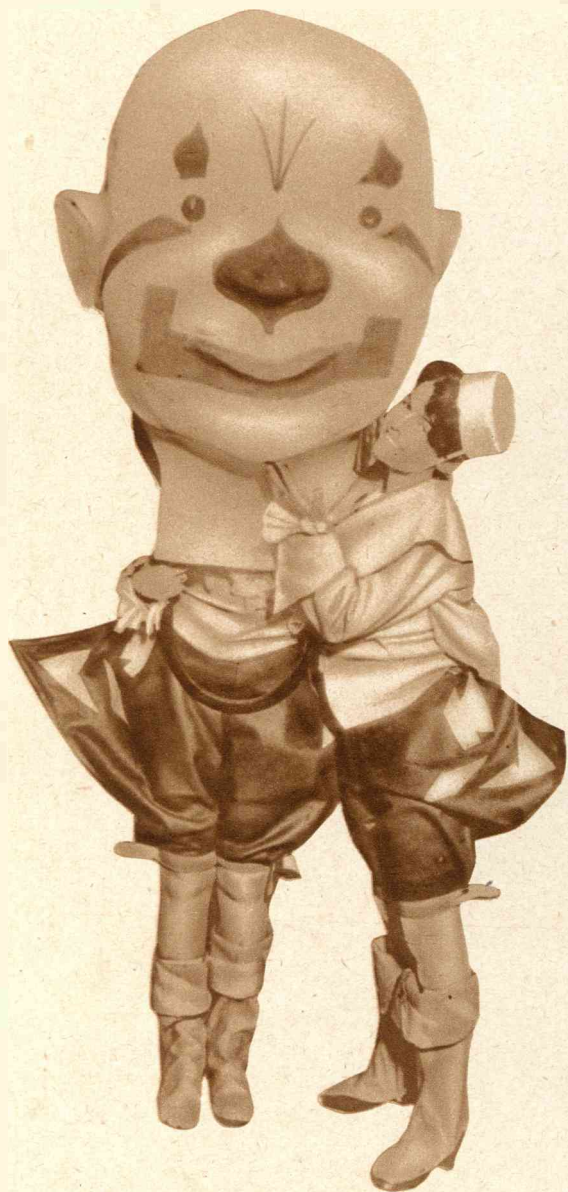
Lezers en lezeressen.

'k Gaf hierboven 'n humoristisch getint schetsje, omdat de verloren zoon, die de hebbelijkheid heeft om geregeld op Kerstavond weer thuis te komen; of de verloren vrijer, die er dezelfde liefhebberij op nahoudt (hoewel liefhebben in zijn geval zeer goed te plaatsen is, al zijn het niet allemaal koks, die lange messen dragen....), maar omdat zulks dan ook allemaal zoo akelig afgezaagd is en.... toch niets méér te maken heeft met het heilige Kerstfeest als het hierboven geschetste.

Tusschen de denneboomen in Klein-Zwitserland. Zwaar staat hier de fotograaf te peinzen: „hoe kom ik aan 'n stukkie dennegroen voor ons artikel...”

Waar Kerstmis Carnaval is

Foto van 'n viertal karakteristieke koppen uit den St. Nicolaas Carnavals optocht in Californië. Onder de duizenden en nogmaals duizenden toeschouwers was de jeugd sterk vertegenwoordigd, want zoo'n optocht, die zich voor het eerst voordeed in dit jaar, trok natuurlijk hun belangstelling 't meest.

In Californië en met name in de stad Los Angeles is men dit jaar voor 't eerst op het idee gekomen om 't Sint Nicolaas- en Kerstfeest als bij uitstek algemeen feestdagen, waaraan de geheele bevolking deelneemt, ook het stempel te geven van een Carnavalsfeest. Uiteraard heeft men omvangrijke maatregelen getroffen teneinde alles zoo voortreffelijk mogelijk te doen slagen, want kost wat het kost men wil bij deze nieuwe feestviering succes boeken. En wien is het beter toevertrouwd dan den Amerikaan, die zich verheugen mag in een land te wonen waar nagenoeg alles mogelijk is. Wij intusschen gaan nog niet heelemaal accoord met deze nieuwe wijze van Kerstmisviering, want bij ons heerscht nog steeds de overtuiging, dat de Kerstdagen een intiem huiselijk karakter dragen, wars van alle uiterlijk vertoon, en zeker in geen Caravalsvertooning moeten ontaarden. Als proeve van een groepje, dat zonder twijfel de aandacht zal trekken op Kerstmis, beelden we hier een tweetal Amerikaansche „Girls” af welke als reuzencloons dien optocht moeten openen.

Honderden figuren als de reuzenbaby hierboven gaan deel uitmaken van het grootsch opgezette Carnavalsfeest in Los Angeles, een der grootste Amerikaansche steden. Dat de organisators van deze feestelijkheden kosten noch moeten gespaard hebben om iets geheel apart te brengen kan men uit deze foto's uitstekend opmaken.

Hier ziet u, hoe een andere „Kerst-baby” door de straten trekt, geëscorteerd door de zonderlingst uitgedoste figuren!

In het Beiersche Nationale Museum te München bevindt zich een geheele verzameling Kerstkribben uit verschillende landen en tijdperken. De hierboven afgebeelde huiskribbe is een werk van den Napelschen beeldhouwer Giuseppe Sammartino (1720—1793) in late renaissance-stijl. De geheel uit klei geboetseerde en beschilderde figuren,

KERSTKRIBBE

welke niet meer dan 28 c.M. hoog zijn, munten uit door hun natuurlijke houding en levendige gebaren. De entourage, uit hout, kurk en stijf linnen vervaardigd, is van een sterk werkende realiteit. Het geheel spreekt tot den aandachtigen beschouwer door zijn roerenden eenvoud en is een fraai staal van kleinkunst in de 18e eeuw.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

W el een minuut bleven beiden zwijgen; toen was het den graanhandelaar gelukt, om den verlamdenden druk der ontsteltenis af te schudden, en in zijn gezicht zoowel als in zijn houding was weer de oude, sombere wilskracht, toen hij, dicht bij het hek komend, met een ingehouden stem zei: „U is dus Malinowski? Waarsachtig, dat is een verrassing, waarop ik niet voorbereid kon zijn. Maar wilt u niet zoo vriendelijk zijn, uw gezicht naar mij toe te wenden?”

De gevangene gaf geen antwoord en bewoog zich niet.

„Nu?” ging Krauze na een kort wachten op nog scherper toon voort: „Denkt u, dat ik deze aangename plaats ben komen bezoeken, om slechts uw rug te bewonderen. U ziet immers, dat ik u herkend heb. Waarvoor dient dus die flauwe komedie?”

Maar de andere bleef onbeweeglijk in dezelfde houding staan.

„U wilt mij dus waarlijk dwingen, den opzichter terug te roepen en hem kennis te geven van mijn interessante ontdekking?”

De gevangene uitte een kreunend geluid. „Wat verlangt u van mij?” zei hij hijgend, terwijl hij zijn stem zooveel mogelijk trachtte te veranderen. „Laat mij toch met rust! — Ik ken u niet!”

„U kent mij dus niet? — En u is Stefan Malinowski uit Memel?”

De gevangene antwoordde niet.

„Nu, ik begrijp wel, dat u den moed niet hebt, om dat te bevestigen. En opdat u verder zult weten, hoe de zaken staan, wil ik nog tegen u zeggen, dat Malinowski en ik goede kennissen waren — haast zulke goede kennissen, als wij tweeën. U ziet, dat er geen uitkomst is, hetzij u wilt trachten uw valsche rol door te spelen of niet. Het zou dus in uw eigen belang zijn, om deze dwaze komedie te eindigen en kleur te bekennen. Ik ben zeer nieuwsgierig te vernemen, hoe u uit uw graf en in deze weinig aantrekkelijke gevangenis is gekomen. Maar maak een beetje haast! Men zal ons niet al te lang alleen laten, en mijn geduld is niet onuitputtelijk.”

„Neen, ik zal niets zeggen. Als u mij denkt te kennen en u voornemens is, mij ongelukkig te maken, pijnig mij dan niet eerst nog, maar ga mij spoedig aangeven. — Mij is alles reeds onverschillig.”

„Maar wie zegt dan, dat het in ieder geval mijn plan moet zijn, je ten gronde te richten? Of ik je ga ver raden, of mijn interessante ontdekking voor mij houd, zal veeleer geheel van de omstandigheden afhangen — vooral daarvan, of ik de overtuiging krijg, dat je de waarheid tegen mij hebt gezegd. Zooals de dingen nu eenmaal voor je liggen, kan je in je eigen belang niets beters doen, dan een eerlijke bekentenis voor mij afleggen.”

„En als — als ik dat niet doe?”

„Dan zal men binnen een uur zoowel hier als in Breslau weten, wie u is.”

„Maar als ik de bekentenis heb gedaan, die u van mij verlangt, wie waarborgt mij dan, dat u mij zult sparen?”

„Ja — van waarborgen is geen sprake. Ik zal u ontzien, als mijn voordeel daarin gelegen is; dat is alles, wat ik u beloof. En daarin ligt voor u toch een kans, dat ik zal zwijgen. U moest gek zijn, om die kans niet waar te nemen. Want in het tegenovergestelde geval behoeft u allerminst op mijn toegevendheid te rekenen.”

„Dus ik moet mij overgeven op genade of ongenade?”

„Ja, en zonder lang nadenken! Want

wij bevinden ons hier niet op een buitenpartij, waarde vriend!”

De gevangene haalde diep adem. Toen wendde hij langzaam zijn bleek, uitgeleerd gezicht naar zijn bezoeker toe en liep met aarzelande schreden naar het hen scheidende hek.

„Goed — ik zal u alles vertellen. En als u nog eenig menscheijk gevoel hebt, zult u geen misbruik maken van mijn machteloosheid, door mij geheel ten gronde te richten.

XVII

Nauwelijks een uur, nadat hij weer in Breslau was gekomen, trok Krauze aan de voordeurbel van mevrouw Deloria. Elze, die zonder eenig vermoeden open deed, zette bij het zien van den bezoeker een zeer ontsteld gezicht, maar hij hield zich, alsof hij haar schrik niet bemerkte en vroeg uiterst beleefd, voor hem een onderhoud met mevrouw Deloria te verzoeken.

„Een dringende aangelegenheid? Deze man, dien ik nauwelijks ken?” vroeg de voormalige paardrijdster verbaasd, toen zij de boodschap kreeg. „Nu, ik ben door zijn dienstvaardigheid van gisteren te zeer tot dankbaarheid verplicht en mag dus niet weigeren hem te ontvangen. Laat hem binnen en blijf dan bij mij, zoo lang hij er is.”

De begroeting was van weerskanten zeer vriendelijk en op verzoek van mevrouw Deloria nam de graanhandelaar plaats in een leuningstoel, zooals iemand, die niet voornemens is spoedig te vertrekken. Er werden eenige woorden zonder betekenis gewisseld; toen bleef het gesprek steken. Krauze keek loerend naar Elze en toen hij zag, dat zij aan het raam plaats wilde nemen, om voort

te gaan met haar handwerk, zei hij: „Ik vraag excuus, als ik de dames door mijn onverwachte komst zou storen, maar de aangelegenheid, die mij hier brengt, zal mij wel kunnen verontschuldigen en is zoo zorgelijk, dat —”

Hij kuchte en gaf door een blik op Elze aan mevrouw Deloria te kennen, hoe het onuitgesprokene verder zou klinken.

Zij antwoordde echter met een kalme beslistheid: „De tegenwoordigheid van mijn jonge vriendin behoeft u niet te storen, mijnheer Krauze! Wij tweeën hebben geen geheimen voor elkaar.”

„Daaraan twijfel ik volstrekt niet,” zei hij met een duidelijk merkbare ironie, zoodat mevrouw Deloria verbaasd opkeek. „Maar desondanks moet ik u verzoeken, mevrouw Deloria, mij een gesprek onder vier oogen toe te staan. Ik ben zooeven teruggekeerd van Insterburg, en het is een vertrouwelijke boodschap van mijn vriend Stefan Malinowski, die ik moet overbrengen.”

„Laat — ons — alleen, Elze!”

Ruw, afgebroken, op een bedrukten toon waren deze woorden over de lippen der mooie vrouw gekomen. Verwonderd keek Elze naar de canapé, waar mevrouw Deloria plaats had genomen en haar zakdoek krampachtig tusschen haar vingers kneep, terwijl zij hijgend ademhaalde. Maar een bevelende uitdrukking in haar oogen deed het jonge meisje spoedig gehoorzamen.

Van hetgeen na haar vertrek in de kamer werd besproken, vernam zij niets, want zij bleef ook niet in de zijkamer, maar ging naar de werkster in de keuken. Het moest echter wel een belangrijke aangelegenheid zijn, want Krauze bleef langer dan een uur, en toen Elze daarna haar weldoenster weer zag, zag mevrouw Deloria er doodsblijk en afgemat uit.

„Maar lieve tante, wat scheelt eraan?” vroeg zij bezorgd. „Is u niet goed? Of hebt u een slechte tijd.”

„Ja, kind, een zeer slechte tijd. Ik zal een paar uur van ongestoorde rust noodig hebben, om weer kalm te worden. Behalve voor mijnheer Hubner ben ik vandaag voor niemand te spreken.”

Elze beloofde iederen lastigen bezoeker te zullen wegsturen en trok zich toen eveneens terug. Mevrouw Deloria schreef echter een langen brief, dien zij aan den heer Karel Hubner adresseerde en paar uur later zelf naar de brievenbus bracht.

Zonder eenig oponthoud had mijnheer Krauze zich van mevrouw Deloria's woning regelrecht naar het politiebureau begeven, waar hij dadelijk door den hoofdcommissaris werd ontvangen.

„Ik kom u mijn terugkomst uit Insterburg berichten, hoofdcommissaris,” zei hij. „Maar ik vrees, dat mijn mededeelingen niet geheel aan uw verwachting zullen voldoen.”

„Het is u dus niet gelukt, om Malinowski aan het praten te krijgen?”

„O jawel! Al wilde hij eerst geen woord zeggen — waarschijnlijk meer uit schaamte over den toestand, waarin ik hem terugzag, dan omdat hij iets heel ergs geheim te houden had, kwamen wij ten slotte toch aardig aan het babbelen en hij gaf mij bereidwillig inlichtingen over al hetgeen ik wilde weten.”

„Nu? En gelooft u, dat hij in alle opzichten de waarheid tegen u heeft gezegd?”

„Ik persoonlijk ben daarvan vast overtuigd. En u, hoofdcommissaris, zult dit bovendien gemakkelijk kunnen bemerken, als zijn beweringen met de feiten overeenkomen. En het is voor mij uitgemaakt, dat hij met de

De Kerstengel legt de laatste hand aan den kerstboom.

aan mijn ongelukkige zuster bedreven misdaad volstrekt niets te maken heeft gehad. Hij hoorde den naam der vermoorde blijkbaar voor den eersten keer van mij."

"En zijn relatie met mevrouw Deloria?"

"Is heel gemakkelijk te verklaren. Hij heeft haar in Londen leeren kennen, terwijl hij daar als vluchteling onder een valschen naam vertoefde. Zij wilde in de Engelsche hoofdstad een erfeniszaak regelen en Malinowski, die een man van ervaring is, heeft haar meermalen met zijn raad kunnen helpen. Daaruit is toen een soort van vriendschap ontstaan."

De hoofdcommissaris had uit de lade naast hem een bundel papieren gehaald en begon daarin te bladeren.

"Dat klinkt niet onwaarschijnlijk!" zei hij.

"Die vrouw heeft ook gezegd, dat zij eenigen tijd in Londen is geweest, om een en ander te doen voor het regelen van een erfenis. Wist Malinowski iets naders over haar verleden te vertellen?"

"Hij houdt haar voor een degelijke en gegoede vrouw."

"En hoe kwam 't dan, dat Elze Lobener zich de dertigduizend mark moest laten uitbetalen? Het geld was toch zeer zeker niet voor het jongemeisje, maar voor mevrouw Deloria bestemd?"

"Neen, hoofdcommissaris, daarin vergist u zich. Het is een oude oneerlijkheid, die Malinowski op deze manier wilde goedmaken."

Lintwist zette 'n eenigszins ongeloovig gezicht. "Volgens de acten behoort die achtenswaardige heer toch niet tot de personen, die naar de stem van hun geweten luisteren. Hij moet 'n lage woekeraar zijn geweest."

"Dat is wel mogelijk, ofschoon ik hem niet als zoodanig heb leeren kennen. Maar als het waar is, dan moet er wel een groote verandering in hem hebben plaats gehad. Hij is geheel terneergeslagen en schijnt waarlijk vast besloten te hebben, om naar best vermogen weer goed te maken, wat hij vóór zijn veroordeeling heeft misdaan."

"En waarin zou de oneerlijkheid hebben bestaan, die hij tegen Elze Lobener heeft begaan?"

"Daarover heb ik niets van hem te hooren kunnen krijgen. De zaak schijnt al heel lang afgehandeld te zijn. En het is ook niet Elze Lobener, maar haar vader, die daarin de lijdende partij is geweest."

"Nu, dat interesseert mij verder niet. Het komt mij echter eenigszins vreemd voor, dat juist mevrouw Deloria op de gedachte moest komen, om zich over het meisje te ontfemen en haar bij zich te nemen."

"Maar dat was volstrekt niet toevallig, hoofdcommissaris. Dat mevrouw Deloria het alleenstaande meisje in haar woning zou opnemen, was al te Londen door haar en Malinowski afgesproken. In de eerste weken van haar verblijf te Breslau heeft zij toen te veel met haar eigen aangelegenheden te doen gehad en zij is pas door het krantenbericht over het ongeluk weer aan haar belofte herinnerd."

"Die vrouw zou dus in ieder geval onverdacht zijn. Maar dan blijft nog altijd die twijfelachtige tusschenpersoon over — Hubner — Heeft Malinowski u geen inlichtingen over hem gegeven?"

"Jawel, in zooverre hij daartoe in staat was, want hij kent den man slechts oppervlakkig en houdt hem voor een tamelijk berucht persoon. Hij heeft hem te Londen door mevrouw Deloria leeren kennen en kreeg toen den indruk, dat Hubner die dame op een of andere manier wist af te zetten. De vriendschap van die twee moet namelijk ontstaan zijn in den tijd, waarin die mevrouw Deloria als schoolrijdster en Hubner als goochelaar

en atleet aan een reizend circus verbonden waren. Als een van de hier besproken personen verdacht schijnt te zijn, aan de vermoordening van mijn schoonzuster te hebben deelgenomen, dan is het zeker alleen deze Hubner."

"Waartoe moesten dan de herhaalde bezoeken van Hubner te Insterburg dienen?"

"Dat weet Malinowski zelf niet. Het waren telkens slechts onverschillige groeten en boodschappen, die hij overbracht. Maar vermoedelijk zou het ten slotte op een geldafpersing uitloopen. Want Hubner bevindt zich altijd in geldverlegenheid."

"Zoo heet het in ieder geval in de inlichtingen, die wij intusschen over dezen man hebben gewonnen. Omdat ik overtuigd ben van uw stilzwijgen, kan ik die in hoofdzaak wel aan u meedeelen. Hubner is inderdaad vroeger in een circus

burg uit de kas der politie te laten vergoeden.

"Daarvan kan geen sprake zijn," verklaarde hij zeer beslist en deftig. "Ik heb slechts mijn plicht gedaan en het is een groote voldoening voor mij, dat uw vertrouwen mij in staat heeft gesteld, om de rechtvaardigheid een dienst te bewijzen."

Daarbij bleef het dan ook, en toen Krauze het politiebureau verliet, was de hoogachting van den hoofdcommissaris voor zijn vrijwilligen medehelper aanmerkelijk toegenomen.

Na een vluchtig onderzoek legde de graanhandelaar bij zijn thuiskomst de intusschen voor hem bezorgde post terzijde en begon toen met een bijzondere zorg een langen brief te schrijven, waarvan de inhoud was:

"Zeër geachte heer advocaat!

Naar ik verneem, is u de gerechtelijk aangestelde beheerder van het vermogen van den in het tuchthuis te Insterburg vertoevende Stefan Malinowski. In verband met dezen man en met mijn eigen zaken ben ik zoo vrij, u met de volgende regels lastig te vallen:

Ik heb sedert jaren met Malinowski zaken gedaan en hem daarbij altijd als 'n rechtschapen en betrouwbaren man van zaken leeren kennen. Wij hebben samen een aantal grondspeculaties gedaan, maar wij hebben, om lange schrijverijen en regelkosten te besparen, onder ons altijd slechts mondelinge overeenkomsten gemaakt, zoodat er in de boeken van Malinowski daarover nauwelijks iets te vinden zal zijn. In het vertrouwen op de mij bekende gunstige geldelijke omstandigheden van mijn voormaligen zakenvriend heb ik meer in zijn speculaties

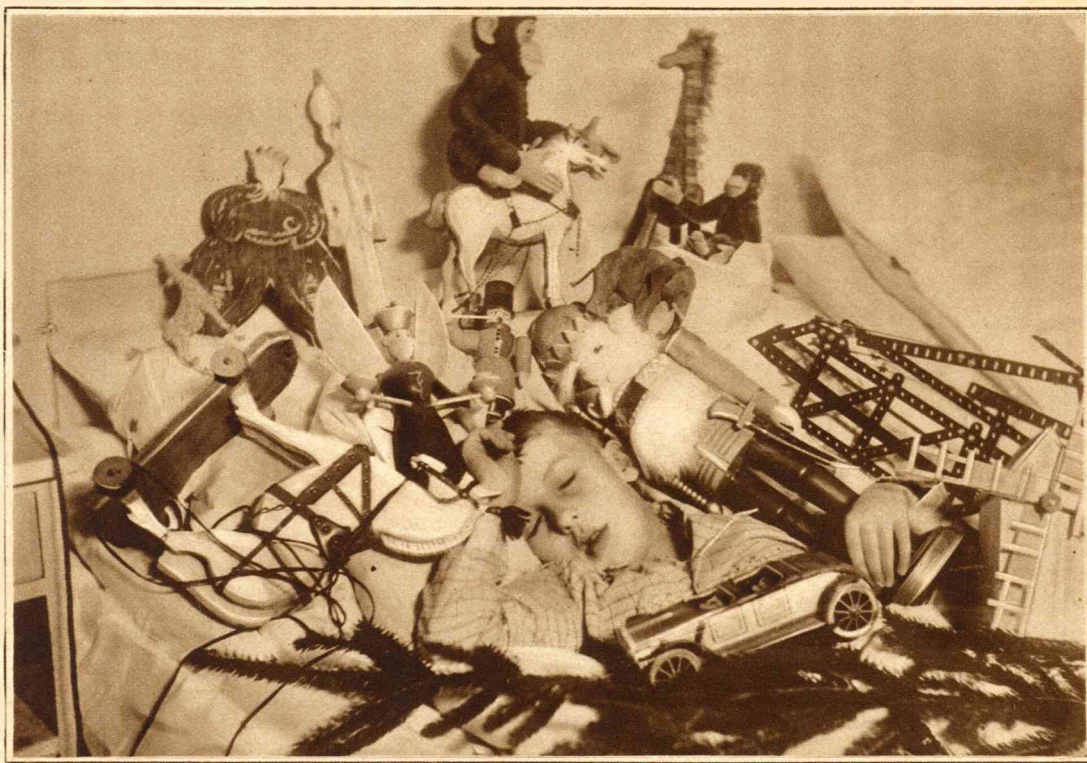
gewaagd dan mijn middelen mij eigenlijk vergund. De veroordeeling van Malinowski, zijn vlucht en de daarop gevolgde tijdelijke inbeslagname van zijn vermogen hadden daarom een veelbeteekenende terugwerking op mij. Ik was genoodzaakt de voor gemeenschappelijke rekening verkregen gronden tegen iederen prijs te verkoopen, en het gevolg daarvan was, dat ik een verlies leed van ruim honderd vijftig duizend mark. De verantwoordelijkheid voor deze groote schade, die mij haast geruïneerd heeft, valt alleen op Malinowski, maar desondanks wil ik zelf de helft van het verschuldigde bijpassen en ook slechts verlangen, dat mijn compagnon, zooals hem de helft van de winst zou zijn toegekend, nu ook eveneens het verlies met mij zal dragen. Hij zal, zooals ik hoop, eerlijk genoeg denken, om de geheele rechtmatigheid van dezen zeer bescheiden eisch te erkennen. En ik reken er met vertrouwen op, dat hij zal besluiten, om mij zonder enig bezwaar de verlangde vijf en zeventig duizend mark te laten uitbetalen, zoodra hij van dit schrijven kennis heeft genomen. Als ik mij in deze vaste verwachting vergist zou hebben, dan zou ik — omdat ik het geld zoo dringend nodig heb — tot mijn leedwezen onmiddellijk een proces moeten beginnen, en ik zou dan natuurlijk ook met de aanwezige bewijzen voor den dag komen, die, naar ik meen, nauwelijks voor Malinowski nodig zijn en waarmee ik u, mijnheer de advocaat, daarom vandaag niet verder lastig wil vallen.

Als uw cliënt gewillig tot de betaling besluit, dan verzoek ik om een zoo spoedig mogelijke aanwijzing op een bankiersfirma, misschien op de firma Wallenberg & Pachaly, met wie ik voortdurend zaken doe.

In ieder geval zou ik graag zeer spoedig een beslist antwoord hebben en teeken in afwachting daarvan, hoogachtend

Frans Krauze."

(Wordt voortgezet)

"De Kerstdroom".

goochelaar en atleet geweest, tot hij door een ongeluk genoodzaakt werd, dit beroep op te geven. Hij heeft toen zoowel in Duitschland als in het buitenland de meest verschillende beroepen uitgeoefend, tot hij kort geleden een zoogenaamd mechaniek-museum kocht, waarmee hij nu verschillende kermissen bezoekt of veeleer laat bezoeken, want hij schijnt zichzelf niet veel met de vertooning te bemoeien. Hij heeft daarvoor een bestuurder — tegenwoordig een zekeren Emiel Kettner, die overigens al meermalen veroordeeld en pas kort geleden uit het tuchthuis ontslagen werd. Het „museum" is sedert gisteren weer hier tentoongesteld."

Met de grootste oplettendheid had Krauze geluisterd. „Na dit alles, hoofdcommissaris, komt Hubner mij inderdaad eenigszins verdacht voor. Een verlopen, werkschuwe man, die voortdurend overal rondzwervt en geld tracht te winnen, is ten slotte tot iedere misdaad in staat."

"Wij verliezen hem natuurlijk niet uit het oog — evenmin als den museumbestuurder met het veelbewogen verleden. Misschien is deze Kettner zelfs de meest verdachte van de twee. Want terwijl uit onze onderzoekingen tamelijk duidelijk is gebleken, dat Hubner in den tijd, toen de moord werd bedreven, in Liegnitz was, heeft Kettner destijds zijn dagen in Breslau doorgebracht, en dat hij al zijn avonden in wijn- en bierhuizen doorbracht, maakt hem niet minder verdacht. Maar dit alles is nog geen reden voor zijn gevangenneming en wij zijn met den officier van justitie overeen gekomen, voorloopig daarvan af te zien, om hem niets te vroeg te laten bemerken, dat hij verdacht wordt. Ik reken daarom vast op uw strikt stilzwijgen, mijnheer Krauze!"

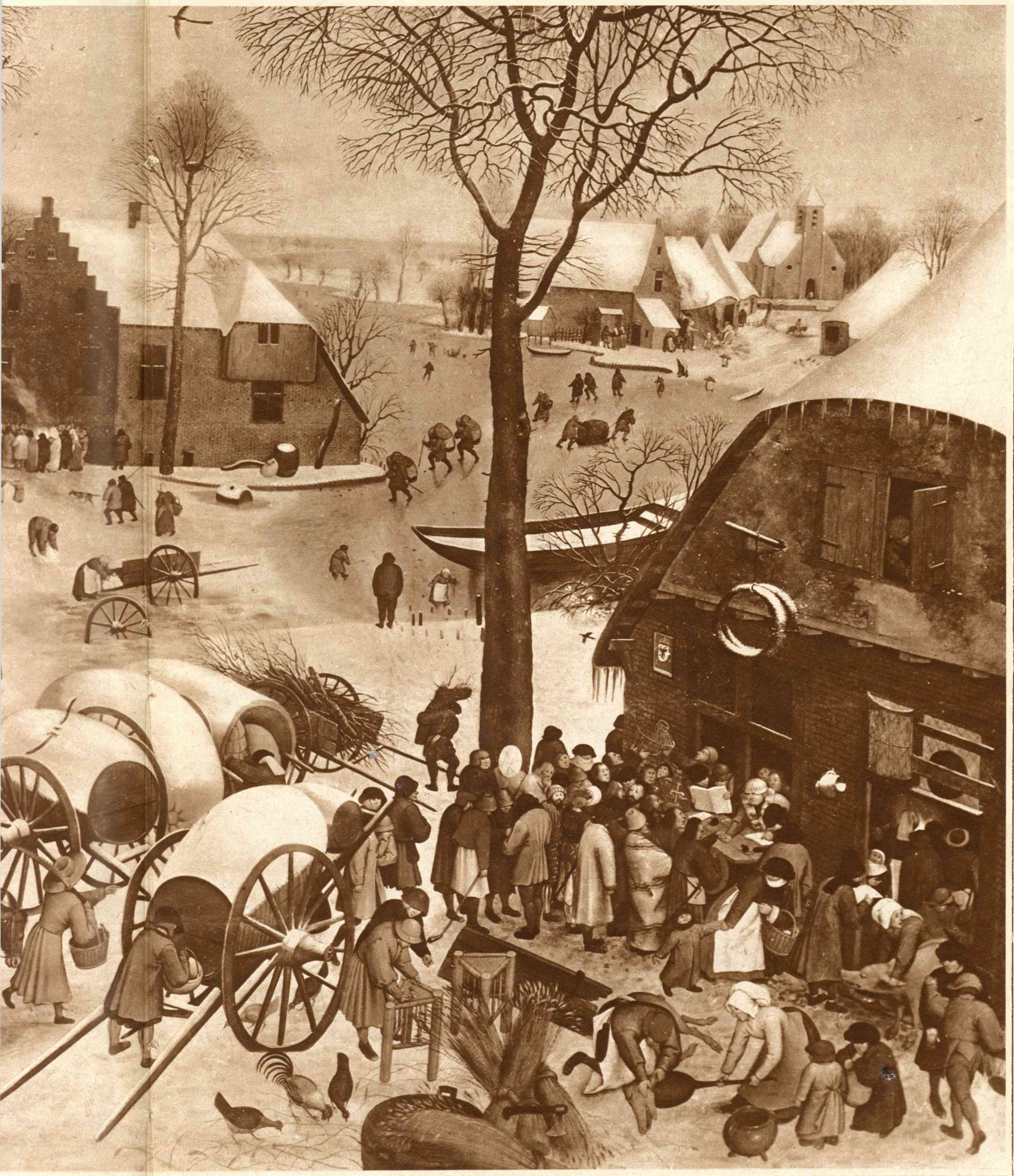
"Heb ik u dan niet mijn eerewoord gegeven, hoofdcommissaris?" vroeg de graanhandelaar op een verwijtenden toon. En eenzelfde waardige houding toonde hij ook, toen de ambtenaar hem aanbood, om de kosten van zijn reis naar Inster-

Tot de meest beroemde werken van Pieter Brueghel de Oude, bijgenaamd Boeren-Brueghel, een Vlaamsch schilder, geboren omtrent 1525 te Breugel bij Eindhoven, behoort ongetwijfeld het prachtige schilderij waarvan we hierboven een reproductie geven. Het stelt voor een tafereel uit de groote volkstelling, door de Romeinsche Overheid verordend in het jaar vóór Christus' geboorte. De schilder, die al zijn figuren steekt in de boerendracht van zijn tijd, en de gebeurtenissen plaatst in de dorpelijke omgeving, waarin hij zelf leefde, geeft in dit schilderij het moment weer der volkstelling te Bethlehem, de plaats waarheen alle afstammelingen van het

DE VOLKSTEL

NAAR EEN SCHILDERIJ VAN
PIETER BRUEGHEL DE OUDE

OLKSTELLING

NAAR EEN SCHILDERIJ VAN
PIETER BRUEGHEL DE OUDE

geslacht David, waartoe ook Jozef en Maria behoorden, zich hadden te begeven. Op den voorgrond zien we deze beide figuren — Maria is gezeten op een ezel — zich naar het huis begeven, waar de ambtenaar — in onze dagen zouden we zeggen, van den burgerlijken stand — zitting houdt. Een schilderij vol kleur en leven, welke bij nauwkeurig bekijken aanleiding geeft tot honderd en één opmerkingen, zoowel van folkloristischen als van echt menschelijken aard, waarvoor ons hier echter de plaats ontbreekt. Onze lezers mogen elk voor zich de voldoening smaken deze te ontdekken door een nauwlettende bezichtiging. Hun moeite zal ongetwijfeld afdoende beloond worden.

Het ontwaken van zus op Kerstmorgen.

DE VLUCHT VOOR HET KERSTFEEST

door WILLY CORSARI

Het eerste jaar was het Biarritz geweest: mondaine schittering van toiletten, dans en champagne, zacht ruischen van de zee op het terras, bloemen en lachen, leeg vermaak, dat de pijn van verbittering geen seconde kon verdooven.

Het tweede jaar was het Berlijn geweest: dagen van doelloos en gekweld zwerven, langs feestelijke winkels, tusschen vrolijke menschen. Opgeschroefd meedoen, pakjes maken en dan het huiselijk feest bij vrienden, kinderstemmetjes die een oud liedje zingen... Als een dwaas was ze weggevlucht, de straat op, in den nacht, terug naar het hotel...

Dit was het derde jaar. En weken voor Kerstmis had haar weer de onrust gepakt, de onweerstaanbare drang tot vluchten. Ze had zich zóó voorgenomen, niét toe te geven ditmaal. Wat hielp het? Was het niet veel verstandiger, rustig in haar eigen woning te blijven, in haar rustig landhuis en te doen, alsof er niets was? Hier, in de rustige laan, zou ze den avond wel doorkomen met haar boeken en haar vleugel.

Maar de onrust drong en dreef weer: wèg... weg!

Sinds haar echtscheiding was het zoo geweest. Eigenlijk, in den aanvang, het heele jaar door, later alleen tegen zulke dagen, zwaar-van-herinneringen, als Kerstmis en Nieuwjaar.

En zoo was ze toch plotseling weer gevlucht. Eerst naar een vriendin in Brussel. Maar na een dag al voelde ze zich weer gejaagd. En toen gebeurde het. Ze stapte in een verkeerden trein en stond, op een stormachtigen avond, onthutst en geërgerd, op een tochtig stationnetje ergens in het Vlaamsche land.

Een gemoedelijk kruiertje zette haar met haar bagage op een sukkel-stroomtrammetje, dat eindlosheden met haar voortkroop door duisternis en storm. Toen stapte ze uit, hoorde dichtbij het bruisen van de zee, voelde zand prikken in haar gezicht, zag dat iemand haar bagage uit de tram haalde en liet het gebeuren onverschillig.

Het mannetje, dat haar bagage verzorgde, bracht haar in een klein hotelletje, vlak bij zee. Marion placht altijd de beste hotels te nemen, maar veel keus scheen hier niet te zijn en het kon haar ook eigenlijk niet schelen. Ze voelde zich doodelijk vermoeid, meer nog innerlijk dan lichamelijk.

De kamer, waarin men haar bracht, was ruim en netjes, hoewel de meubels ouderwetsch waren en van stroomend water of ander modern comfort geen sprake scheen te zijn. Marion keek echter, meer dan naar de kamer, naar het meisje, dat haar bij aankomst in het hotel verwelkomd had en dat haar nu naar haar kamer had gebracht. Het was beslist geen dienstmeisje en haar oogen waren zoo stralend-helder in een fijn gezichtje, dat Marion haar geïnteresseerd aankeek.

Op haar vragen antwoordde het meisje: Dit is hotel „Brise-Lames”, mevrouw. Er zijn hier veel hotels, maar in den winter zijn de meeste dicht. Hier blijft het open. De eigenares is ziek op het oogenblik, daarom tracht ik te helpen, zooveel ik kan. Er komen wel niet veel vreemden nu, maar er zijn enkele klanten, die voor zaken in

de omstreken moeten zijn en dan een paar vaste gasten... twee oude dames en een leeraar.”

„U bent zeker de dochter des huizes?” vroeg Marion.

Het meisje lachte. „Neen, mevrouw... om u de waarheid te zeggen, heb ik hier eigenlijk niets te maken. Ik kwam hier logeeren, toen ik een oude tante van me wilde bezoeken in Coxyde, een dorpje hier vlak bij. Tante heeft niet veel ruimte, daarom sliep ik altijd hier. Ik ken de eigenares al jaren. Toen ik nu dezen keer kwam, vond ik alles in rep en roer. Mevrouw Latdie, de eigenares, lag ziek, het dienstmeisje was weggelopen, de knecht — die uw koffertje gebracht heeft — is oud en kan niet veel af in z'n eentje. En het is niet eenvoudig, hier dienstpersoneel te krijgen! De twee dames klaagden, de leeraar was boos... en de arme mevrouw Latdie hilde, want de zomer was niet mooi geweest, ze had weinig verdiend, en hier moet men het van 't badseizoen hebben. Als haar vaste menschen weggingen, zou ze niet in staat zijn, tot volgend seizoen door te gaan. 't Is een flinke vrouw, ze heeft nadat haar man gestorven is, tien jaar geleden, haar drie kinderen flink opgebracht. Maar ze kosten steeds meer en 't is haar illusie, ze te laten studeeren. Zodoende heeft ze nooit kunnen sparen. Ik vertel u dat alles, mevrouw, in de hoop, dat u 't door de vingers zult zien, als er eens iets mankeert.” Haar blik zwierf naar den bontmantel van kostbaar nerz, dan naar den handkoffer, beplakt met hotelinsignes. „Iemand, die zooveel reist als mevrouw en natuurlijk goede hotels gewend is, zal wel eens wat aan te merken hebben hier... het is primitief... maar ik 'oe m'n best.”

Marion keek in de donkere, stralende oogen. „Ik ben niet zoo lastig als ik er uit zie,” zei ze glimlachend.

Natuurlijk was ze van plan, dadelijk verder te reizen. Ze maakte den volgenden morgen een wandeling door het dorpje, langs het strand. De ruige wind in haar gezicht, het wilde bruisen en zingen van de golven, de verlaten stilte van de straatjes, dit heele aspect van wintersch badplaatsje, met gesloten hotels en schaarsche winkeltjes, het maakte haar wonderlijk-kalm. Zeker, het bed was kil geweest, maar het ontbijt was goed. Zou hier, misschien, vergetelheid zijn? Geen winkels met Kerstgoed, geen menschen met pakjes.... Hier en daar, tusschen de duinen, een villa, meest gesloten en verlaten. Misschien zou het hier, beter dan ergens anders, mogelijk zijn te vergeten, dat het Kerstmis was, dat ze vroeger dit feest zoo graag samen vierden en dat ze nu eenzaam was. Eenzaam, zooals hij.... tenminste, als hij niet loog. Rusteloos en gepijnigd, zooals hij.... als hij ook dat niet loog. Haar mond vertrok bitter. Wát, kon zij ooit nog gelooven? Na zooveel leugens! Neen, het was wel beter geweest dien brief te verscheuren en onbeantwoord te laten. En niet te denken aan dat natuurlijk erg overdreven schrijven van zijn moeder, over z'n berouw, z'n verlangen naar haar.... Leugens, natuurlijk... hoevele had hij er niet uitgesproken in de huwelijksjaren, waarin hij haar zoo schandelijk bedroog? Hij hield toch van haar, alleen van hár, had zijn moeder geschreven. Ze waren toch zoo gelukkig geweest, de eerste twee jaren.... Maar wat zou het nut zijn van vergeven en verzoening? Ze zou altijd verder leven in pijnlijken twijfel, vervolgd door de gedachte: liegt hij niet wéér? Het leven zou ondraaglijk zijn.... dan waren eenzaamheid en verdriet nog beter te dragen.

Ze bleef. Dagen rijden zich aaneen. Ze wandelde in de duinen, langs het strand. Wandelde naar nabije dorpjes. En ze praatte soms met het meisje. Valérie Duchamps heette ze en ze woonde in Brussel. Het was een heel eenvoudig meisje, van nette familie, niet bijzonder ontwikkeld of interessant. Maar iets was er aan haar, dat Marion wonderlijk aantrok en imponeerde. Ze sloeg haar gade, zooals ze, den heelen dag door, werkte en tobde, om de zaken te laten loopen. Ze hoorde haar praten met de lastige oude dames en met den knorrigen leeraar, die bij de minste tekortkoming dreigde met weggaan. Ze zag haar in de keuken staan, zelf de maaltijden bereidend, ze zag haar met medicijnen in de kamer der zieke gaan, ze zag haar, in zeldzame oogenblikken van rust, even zitten, wat bleek en moe, maar glimlachend en opgewekt.

„Ze wordt al veel beter. Ik ben zoo blij, dat alles loopt. Waarschijnlijk krijgen we een keukenmeid, ik heb een annonce gezet. 't Is niet makkelijk, in den winter... ze willen niet zoo afgelegen zitten. En verveelt het u nog niet hier, mevrouw?” Haar verwonderde oogen vroegen. Marion staarde naar buiten, waar de zeewind gierde langs de kleine huizen.

„Neen, het verveelt me niet,” zei ze langzaam. „Het is hier anders wel eenzaam in December,” zei Valérie.

Marion speelde met een van haar mooie ringen. „Niet eenzamer dan overal elders,” zei ze en de woorden leken een oogenblik lang tusschen hen beiden te hangen, als een klacht. Valérie's heldere oogen rustten op het mooie, nerveuze gelaat tegenover haar. Maar ze vroeg niets.

De drie kinderen ontweek Marion. Het waren twee frissche meisjes van acht en tien en een jongen van negen. Den heelen dag waren ze weg en ze aten boven, met Valérie. Soms hoorde Marion hun helle stemmen, hun lachen en rappe voeten. Maar de oude dames konden geen leven verdragen, dus erg luidruchtig werden ze nooit.

Op een dag, thuiskomend van een wandeling, frisch en kalmer dan ze in jaren was geweest, bleef Marion op den drempel van haar kamer staan, alsof iemand haar plotseling een stoot gegeven had. Ze keek, langen tijd, onbeweeglijk, naar eenige takken hulst in een vaas op haar tafel. Toen belde ze ongewoon-heftig.

Valérie kwam naar boven.

„Wilt u die takken meenemen?” vroeg Marion kortaf.

Valérie staarde haar aan.

„Ik dacht....,” begon ze.

Marion verschoof, nerveus, enkele toiletartikelen die op haar waschtafel stonden. Ze zei kort: „Ik ben hier speciaal gebleven, omdat ik hoopte, hier niets van Kerstmis te merken....”

Er was even een stilte. Dan zei Valérie's zachte stem: „Neemt u me niet kwalijk.... ik zal natuurlijk....”

Marion zag in den spiegel, hoe ze de vaas met hulst opnam. Ze keek aarzelend naar de vrouw, die nog altijd doelloos allerlei dingen oppakte, weer neerzette en verschoof, en zei dan: „Het spijt me, mevrouw.... maar ik wou toch óók Kerstfeest vieren.... voor de kinderen. Ze hebben zoo weinig, de arme kleinen.... dit feest, daar verheugen ze zich het heele jaar op.... en nu de moeder ziek is, mogen ze zoo'n kleine afwisseling zeker wel hebben.... U zult er niet vèel last van krijgen.... het gebeurt boven.... want de oude dames vieren samen Kerstmis en de leeraar gaat naar familie. Zou mevrouw niet met ons....”

„Dank u.” Marion's stem sneed haar den zin af. Valérie ging stil de kamer uit. En langen tijd stond de vrouw voor den spiegel onbeweeglijk, alsof zij naar iets luisterde. Ze voelde zich beklemd, nerveus, ontevreden met zichzelf....

Nu was het Kerstfeest dan toch weer in haar leven geslopen, onverjaagbaar, hardnekkig. Hoewel ze inderdaad niet veel merkte er van, voelde ze het. Er waren kleinigheden: pakjes die door de kinderen werden gemaakt, een lucht van hars en dennen, een zekere atmosfeer, hulst in de eetzaal.... En Marion dacht er heel ernstig over, tóch te vluchten. Maar het zou immers nutteloos zijn?

Toen, op een avond, dat ze vroeg naar bed wilde gaan, vond ze in de gang, op een houten bank die er stond, Valérie, 't hoofd achteroversteunend tegen den muur en zoo bleek, dat Marion verschrikt vroeg: „Wat is er? Wat scheelt u?”

„Niets.... een beetje duizelig.... een beetje moe....” Valérie glimlachte alweer, maar nu merkte Marion de kringen om haar oogen op en plotseling begreep ze: sinds weken kreeg dit meisje geen slaap genoeg, werkte den heelen dag, was voortdurend in de weer....

„'n Warmte doorstroomde haar, die ze nog nooit gevoeld had, een drang, dien ze niet kende....

„U bent oververmoeid,” zei ze. „Wanneer komt nu die keukenmeid?”

„Ze komt niet,” zei Valérie mistroostig. „Ze vroeg zooveel.... en de arme mevrouw Latide heeft al veel kosten met die ziekte.... Nu, ik zal het wel volhouden tot ze beter is, ze knapt al aardig op.... als we maar eerst door Kerstmis heen zijn... het brengt veel extra-werk, dat begrijpt u. Maar de kinderen verheugen zich zoo er op.”

Ze had zich alweer opgericht, er was gebeld. Marion ging naar bed, maar ze lag lang wakker, luisterend naar het verre zingen van de zee. Iets in haar werd wijd en diep bij dat geluid, zoo wijd en diep als de zee zelf. Hoe anders was de zee hier dan in het Zuiden! Zooveel wilder, gevaarlijker.... maar zooveel gróótscher ook....

Vreemde gedachten gingen haar door het hoofd. Het leven zelf.... het kon wild en gevaarlijk zijn, maar grootsch.... of wel kabbelend-stil.

Een die niet ontevreden is over haar schoone Kerstgeschenken.

De eerste snede in de groote Kersttaart.

vol vreugdetjes en zon.... Dat laatste had er gewild en gezocht.... Opeens leek haar dat niet zoo begrijpelijk meer. Opeens was weer de herinnering opgekomen aan smeekende woorden in een brief.

En voor het éérs rees uit de wijde diepte, die in haar was gekomen, de gedachte: misschien dat hij niet liegt.... misschien dat hij werkelijk lijdt, mij werkelijk noodig heeft....

Den volgenden dag zei ze tegen Valérie: „Ik zal je helpen om door de Kerstdagen te komen.”

Valérie keek haar onthutst aan.

„Ik meen het,” zei Marion, „En wees maar niet bang, ik kan heel goed koken! Zeg maar niets.... ik doe het graag.... ik.... het zal ook mij door de Kerstdagen helpen.” Ze keken elkander aan en spraken er niet verder over.

Maar van dat uur af begon ze Valérie te helpen. Ze deed een boezelaar over haar japon en stond uren in de keuken, ze hielp bedden opmaken en medicijnen geven aan de zieke, ze hoorde nu, dag aan dag, het babbelen van de kinderen, die hun heil in de keuken zochten. Hun nabijheid deed haar pijn, kwelde haar.

Ze leerde, in deze donkere dagen voor het feest, meer dan in de drie verloopen jaren. Ze leerde haar pijn verbijten bij vroolijk kinderlachen of het neuriën van een Kerstliedje. Want als men verantwoordelijk is voor het diner van dien dag, valt er niet veel anders te doen dan te verbijten. Men kan van alles wegvluichten.... maar niet van pommes frites

of een biefstukje in de pan! Ze leerde zwijgen, als de oude dames zeurden, ze leerde wat het is, dood-moe in bed te vallen en op te staan voordat men is uitgeslapen: een hard, maar heilzaam middel tegen allerlei sombere stemmingen. De onrust verdween, er was geen dringen en drijven. Er was alleen een vergeefs verjaagd beeld dat telkens opkwam in haar, door alle nuchtere gedachten heen, te midden van nuchter werk. Er bleven brokstukken uit een brief, er bleef de smeekende roep van een die even eenzaam was.... misschien eenzamer.... Als hij niet loog. Maar de woorden, waarmee zij haar zieke verlangen altijd weer gekneusd en verdrongen had, wilden niet meer hetzelfde effect maken als voorheen. Ze schalden leeg in haar gedachten na, als een vraag zonder antwoord.

En Kerstdag was er plotseling. Ze stond dien morgen op en zei tegen zichzelf: het is zoover. En ze keek, zonder onrust, over een zonnig duinlandschap en luisterde naar de zee.

Ik zal vanavond vroeg naar bed gaan, dacht ze. Maar toen het schemerde, kwamen de kinderen bedelen: „Doet u niet mee? Hè, toe nou.... waarom niet?”

Ze trachtte aan hun vleien te ontkomen, bedacht uitvluchten, gaf voor, zich ziek te voelen....

plotseling, zonder overgang en zonder het zelf te begrijpen, gaf ze toe.

Ja, het deed pijn. Het deed misschien evenveel pijn als destijds in Biarritz, als in Berlijn. Maar er was niet de wilde verbittering van Biarritz, er was niet de voortjagende wanhoop van toen, in Berlijn. Ze luisterde naar de zingende kinderstemmen en voelde tranen kroppen in haar keel, maar ze vluchtte niet weg. Want ze had op zich

genomen te zorgen, dat alles goed liep. Valérie was zoo moe. Misschien overdreef het meisje, dat anders zoo flink was, haar moeheid. Hoe het zij, ze liet bijna alles over aan Marion. Het was Marion, die de kaarsen ontstak, het lekkers verdeelde, de zieke bediende van koek en wijn. Het was Marion, die tenslotte de kinderen naar bed bracht, terwijl Valérie nog wat ruimte bij de zieke.

En laat dien nacht stond Marion voor haar venster en staarde naar buiten, verwonderd, zoekend in zichzelf.... Hier had ze het dan gevonden, hier was zij het Kerstfeest ontkomen.... Terwijl ze het viërde, het tot een feest maakte voor anderen....

* * *

In haar eenzame villa wachtte veel post. Ze liet de brieven door haar vingers glijden, gedachteloos. Haar denken was nog daarginds, waar ze mevrouw Latide gezond had achtergelaten. Ze zag, met vaag heimwee, het kleine hotelletje in de duinen, het ruischen van de zee was nog in haar ooren.... Dien zomer zou ze er heen gaan, voor langen tijd.... ze verlangde er naar.

Plotseling stokten haar gedachten. Ze staarde op het bekende handschrift van den brief in haar vingers. Een trilling ging door haar heen. Aarzelend, bevreesd bijna, scheurde ze het couvert open, las den brief....

Eenzaamheid.... eenzaamheid.... Wist zij niet beter, beter dan wie ook, wat het was, hoe het was? Eenzaamheid en vergeefs verlangen.... en berouw.... Ze staarde op al die smeekende woorden en dacht: als hij niet liegt.

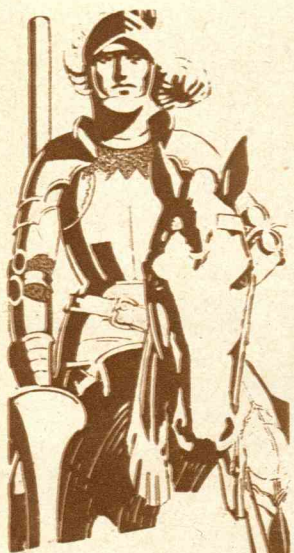
Toen antwoordde, van zeer ver weg, als het zingen van golven, een andere gedachte: en zelfs als hij liegt....

Ze had gewerkt voor anderen, de kaarsen van den Kerstboom ontstoken voor anderen, de vreugde van het feest gemaakt voor anderen.... en, eindelijk, vrede daarin gevonden. Nu leek het haar, of zij, een leven lang, geluk zou kunnen maken voor een ander, eigen pijn verbijtend, eigen wenschen vergetend.... Het leek niet zoo belangrijk meer, of hij nog eens zou liegen. Zoomin als het belangrijk was of die stralend-blijde kinderen om den Kerstboom misschien wel weer eens ondeugend zouden zijn en lastig.

Want in haar was, offerend en sterk, het instinct ontwaakt van de eeuwige Moeder.

Een groep Engelsche zangers, die hun Kerstliederen ten gehore brengen op den vooravond van het groote feest.

Een schraal gezicht?

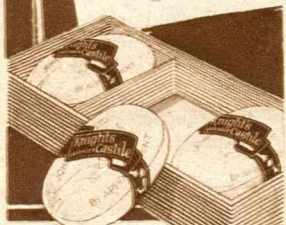
Dan gebruikt U zeker geen Knight's Castile! Deze heerlijk schuimende zeep houdt Uw huid soepel en zacht, voorkomt schraal worden en barsten, beschermt Uw huid tegen felle kou, gure wind en striemende regen.

Knight's Castile is een Engelsche zeep en wordt bij alle goede drogisten, kappers en parfumeriezaken verkocht à 25 cent per stuk.

U kunt kiezen uit drie parfums:
Lavender—roode band
Violet—paarse band
Sandalwood—gouden band

Imp.
HERMAN WELCKER
Achtergracht 11
AMSTERDAM, C.

**Knight's
Castile**
TOILET
SOAP

JOHN KNIGHT LTD., LONDON, ENGLAND
KC B-0137 H

Gebruikt
tegen hoesten en
verkoudheid
uitsluitend:

PIX

PASTILLES
30 ct. PEP DOOS

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patienten, bespoedigt Uw genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose” over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Aikmaarschestraat A 9

CITY-BAAI
ROOD 13 CT. PER 10, ONE
DE ERVEN DE WED.
J. VAN NELLE

Zelfs
ASTHMA

Als andere middelen gefaald hebben, als gij Uw Asthma-aanvallen minder benauwd en minder veelvuldig wilt maken, wend U dan in vertrouwen tot het middel, waarop nog zelden te vergeefs een beroep is gedaan bij ziekten der luchtwegen:

**AKKER'S
ABDIJSIROOP**
VOOR DE BORST

Prijs: F 1.50 F 2.75 F 4.50

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

GELD te leen van f 50.— tot f 500.—, bill. cond., lichte aflossing. Ambtenaren en soortgelijke Werkn. ook zonder borg.
NATIONALE VOLKSBANK - Afd. 25 - ROTTERDAM

AHA!!
ZUURKOOL MET
**ANTON HUNINK'S
GELDERSCHE WORST**
EEN WAAR GODENMAAL!

VRAAGT UWEN WINKELIER
HET MERK „PRIMA”
INDIEN NIET VOORRADIG,
SCHRIFT ONS OM INLICHTINGEN.
ANTON HUNINK—DEVENTER
HOFLEVERANCIER

Per Doos
30 cent

Dr. H. NANNING'S
Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen.
De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Abonneert U op dit blad

DE ELEGANTE VROUW

die er altijd verzorgd uit wil zien

stelt er zeker prijs op, dat haar nagels perfect onderhouden zijn. „Kraska”, vloeibare nagellak, stelt U in staat Uw nagels een behoorlijken glans te geven en garandeert U de mooiste gepolijste nagels, omdat „Kraska” door water noch zeep aangetast wordt.

Kraska

Prijs
per flacon
f 0.45 en f 1.—

Speciaal aanbod. Ter kennismaking zenden wij U een 45 ct flacon franco na inzending van 20 ct, in postzegels. **Kuypers & Co. Prinsengr. 983, A'dam.**

Een volkomen onschadelijk

en zacht
laxeermiddel
zijn de

Istizin- Tabletten.

Istizin is wel nauw verwant aan het werkzaam bestanddeel der als laxeermiddel bekende drogerijen: rhabarber, aloë, senne en vuil-boombast, doch heeft boven deze het voordeel, dat het een chemisch zuivere substantie is, zonder de in bovengenoemde drogerijen verder nog aanwezige, en voor de werking overbodige stoffen, terwijl het in tegenstelling met de slecht smakende drogerijen smakeloos, en in den vorm van tabletten nauwkeurig te doseeren is.

Voor en na: . . . . Williams!

Als scheren moeilijk gaat, geef dan niet te gauw het mesje de schuld. Vaak ligt het aan de zeep, die U gebruikt. Een gratis monster Williams Scheerzeep zal U overtuigen, dat de juiste zeepsoort een eind maakt aan Uw klacht.

Het dikke, overvloedige schuim van Williams Scheerzeep verzacht den baard en maakt de huid soepel vóór het scheren. Aqua Velva houdt de huid soepel en zacht als fluweel, den geheelen dag, en maakt het scheren morgen gemakkelijker.

Prijzen

Williams Holder Top f 1.—
Reserve-sticks . . . . f 0.75
Shaving Cream f 1.— en f 0.40
Aqua Velva f 2.— en f 0.50

Gratis Monster

Kuypers & Co., Amsterdam.
Hierbij 10 cent porti-kosten, waarvoor te zenden: monster Aqua Velva

WILLIAMS

Gesprongen Handen

Ruwe Huid Schrale Lippen
Winterhanden Wintervoeten

Doozen 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

'n Tractatie voor jong en oud!

RACE-AUTO'S EN LIEFDE

EEN SPANNEND SPORTVERHAAL DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Zij zag er snoezig uit in haar frisch kleedje en Carver voelde zich krankzinnig worden van hartstocht. Hij bedwong zich echter, liep haar lachend tegemoet en drukte haar de hand.

„Kent u mij nog? Ik was een paar dagen geleden hier met Mr. Gloria!” zei hij vriendelijk. „Ik kom met een verzoek bij u, waar u u misschien wel over zult verbazen!”

Zij keek hem onderzoekend aan en glimlachte niet begrijpend. Carver, die de uiterste zorg aan zijn toilet had besteed en er werkelijk in zijn nieuw sportpak aantrekkelijk en krachtig uitzag, spande zich in om aan zijn vriendelijkheid een onderdanig tintje te geven. In haar oogen moest hij zich ten slotte beschouwen als een ondergeschikte van den vriend van haar vader. In deze functie had hij dan ook kennis met haar gemaakt!

„Ik herinner me u!” antwoordde Grace. „Heeft u soms een boodschap van Mr. Gloria? Ik heb hem de laatste dagen niet gezien of gesproken!”

„U raadt het, Miss!” zei Carver en zijn zoekende blikken gleden even achter haar naar het huis, alsof hij vreesde, dat een derde zijn woorden zou hooren.

„En?” vroeg zij vroolijk. „Zijn de teekeningen soms terecht?”

Hij trok zijn gezicht in een treurige plooi en schudde het hoofd.

„Helaas nog niet, Miss, maar het betreft Mr. van Wijck!”

„Nieuws voor David....?” riep zij blij, maar op hetzelfde oogenblik begreep zij, dat zij zich versproken had. Carver voelde zich onaangenaam getroffen door dit bewijs van familiariteit, doch hij was vrouwenkenner genoeg, om niets te laten merken. Nu hij echter voelde, dat David meer voor haar was dan dan gewoon chauffeur, werd zijn hartstocht geprikkeld en verwenschte hij zoowel David als Sam Jr. naar de hel. Het drong plotseling fel duidelijk tot hem door, dat er dus drie pretendenden voor haar handje waren.

„Zeker!” antwoordde hij minzaam. „Mr. Gloria heeft zijn fout ingezien, wat die beschuldiging betreft. Hij wenscht Mr. van Wijck in zijn eer te herstellen, en daar hij het ontzaglijk druk heeft in verband met de verdwenen teekeningen, droeg hij mij op u te verzoeken even bij hem te komen.”

„Ik ga onmiddellijk mee!” zei zij dadelijk. „Maar ik moet binnen een uur terug zijn, want u zult u herinneren, dat het vandaag Zondag is, en dat om twee uur reeds de wedstrijden beginnen! Het is nu elf uur, tot twaalf uur heb ik den tijd!”

Carver had juist dit uur van den Zondagochtend uitgezocht voor zijn plannen en hij beloofde direct dat hij haar vóór twaalf uur zou terugrijden. Ten slotte was de fabriek niet zoo ver af.

Grace haalde nog vlug een manteltje, zei tegen een der dienstmeisjes dat zij naar de fabriek van Mr. Gloria was gegaan en dat zij om twaalf uur terug zou zijn. Zij liep op een draf naar den weg en twee minuten later zat zij naast Carver, die onmiddellijk den glanzenden two-seater in beweging bracht. Het meisje vermoedde niet in het minst dat zij het „witte huis”,

HET VERHAAL TOT NU TOE.

David van Wijck, een Hollandsch-Amerikaan, in dienst bij de autofabriek van Sam Gloria, den geduchten concurrent van Ford, wordt door toedoen van zijn onmiddellijken chef Carver, die hem onrechtmatig van diefstal beschuldigt, ontslagen. Montague, vriend van Gloria, heeft met den auto-koning een weddenschap aangegaan, dat hij zijn Gloria-race-wagen zoo zou veranderen, dat hij veel harder zou kunnen loopen. Montague maakt kennis met Van Wijck, ziet wat in den jongeman en neemt hem in dienst, om van zijn kennis gebruik te maken om zijn wagen te verbeteren. David maakt kennis met Montague's dochter Grace, door wier schoonheid hij bekoord wordt; het meisje op haar beurt maakt vergelijkingen tusschen den flinken, mannelijken David en den slappen, onbenulligen zoon van Sam Gloria, die haar voortdurend met zijn vriendelikheden vervolgt en wien zij juist dien middag, toen hij haar onverwachts kuste, een slag in het gezicht gegeven heeft. Sam Gloria Jr. en Carver, die beiden herhaaldelijk in een cabaret komen dat niet al te goed staat aangeschreven en niet graag zouden zien, dat de oude Gloria dit te weten komt, sluiten vriendschap. Op de racebaan van de Gloria-fabriek zien zij Montague's wagen rijden en tot zijn verbazing herkent Carver in den chauffeur David, die den wagen met ontzaglijke vaart over de baan stuurt. Hij begrijpt dat David iets aan den wagen veranderd moet hebben, om hem zoo te doen loopen. Dienzelfden avond blijken waardevolle teekeningen van de Gloria-fabriek gestolen te zijn en Carver beschuldigt daarvan nu David, die de teekeningen gebruikt zou hebben, om de veranderingen in Montague's wagen aan te brengen. De oude Gloria gelooft het eerst, maar dan ineens: „De teekeningen zijn vanmiddag omstreeks half zes gestolen..... Hoe kunnen dus die verbeteringen reeds vanavond aangebracht zijn?” Toch gaan de beide mannen naar Montague, om de kwestie te bespreken; heel vriendschappelijk gaan Gloria en Montague weer van elkaar. Carver tracht zich bij Grace aangaan te maken, maar slaagt daarin allerminst — integendeel. Ook Gloria, die den detective Paul Ritter heeft opgedragen de gestolen papieren op te sporen, krijgt langzamerhand een onverklaarbaren afkeer van Carver en verbiedt zijn zoon, langer met hem om te gaan, wat deze beantwoordt met de deur uit te loopen en onmiddellijk Carver in een cabaret op te zoeken. Als Sam Jr. daar na korten tijd weer wil vertrekken, zegt Carver: „Ik ga met je mee; ik wou je wat laten zien.”

dat daar zoo vriendelijk in het warme zonlicht stond, voorloopig niet zou terugzien....

Carver was zoo slim om een onderhoudend gesprek te beginnen. Het toeval bracht hen op een gegeven oogenblik voor een opgebroken straat, zoodat hij zijn toevlucht moest nemen in een achterbuurt, bij de binnenhaven. Grace keek pas eenigszins verbaasd om zich heen, toen haar metgezeden auto deed stoppen op een stille, sombere kade. Links zag zij een der uitloopers van de binnenhaven, talrijke schepen en sleepboten. Rechts was een rij hooge, stille pakhuizen!

„Wat is dat nou?” mompelde Carver met gemaakte verbazing. „Heb ik geen benzine genoeg meegenomen? Even kijken, Miss. Wilt u misschien

even uitstappen? Onder uw zitplaats staan twee bussen!”

Grace stapte uit en draaide het water den rug toe. Zij keek naar den slanken man, die haar op dit oogenblik vergeten scheen. Hij was druk bezig met het omhoog werken van de leeren kussens.

Plotseling voelde het jonge meisje een ruwe hand tegen haar hals. Het laatste wat zij zag was het ontstelde gelaat van Carver, die zich ijlings had omgedraaid. Hij stak beide armen in de hoogte en zij zag zijn mond wijd open gaan. Zij probeerde een kreet te geven, doch de adem werd haar benomen. Toen gleed een donker ding over haar hoofd en drong een verdoovende lucht haar in den neus.

Een seconde later voelde zij het leven wijken en zakte zij bewusteloos op de straatkeien.

XV

AAN BOORD

Om klokslag twaalf uur stond John Montague met David te praten in zijn garage. De beide mannen waren vol vertrouwen en vonden dat de minuten uren leken. Het stadion zou zich dezen dag ongetwijfeld geheel vullen, want er waren uitsluitend belangrijke wedstrijden. Hoewel in hoofdzaak race-wagens, zouden in den namiddag ook toerwagens aan de verschillende wedstrijden deelnemen. Coureurs met namen die klonken hadden ingeschreven en de fabrikanten der verschillende merken hadden een ontzaglijke reclamecampagne op touw gezet. Sam Gloria had het geheele stadion voor den wedstrijd gratis afgestaan, zoodat de prijzen der plaatsen zeer laag gesteld konden worden.

Mr. Montague en David bespraken die verschillende dingen en voordat zij beiden gingen lunchen onderwierp de jonge man de „Roode Bliksem” aan een laatste grondige inspectie.

„Over een half uur ben ik weer terug!” zei de kleine eigenaar van den race-wagen; „wil je niet binnenkomen? Enfin, als je bang bent voor je karretje, eet je broodjes dan maar in de garage op.

Ik zal je een kop koffie laten brengen. Tot straks, David, mijn vrouw en dochter wachten op mij!”

Mevrouw alleen wachtte echter op hem. Zij was bleek en zij reikte haar man bij zijn binnenkomst een getypt briefje over, dat besteld was per „expresse” en zoo juist was afgegeven. Het luidde als volgt:

Liefste ouders,

Ik kan door omstandigheden niet komen lunchen want ik heb Mary ontmoet. Ik zie u beiden vanmiddag bij de rennen? Tot straks en veel liefs.

Grace.

„Wel!” zei Mr. Montague. „Zeker een vriendin opgepikt. Je maakt je toch zeker niet ongerust?”

„Maar waarom zou zij dat briefje getypt hebben en niet geschreven?”

Mijnheer haalde zijn schouders op en liep naar de welvoorzene koffietafel. Hij had honger.

„Zij had zeker een schrijfmachine bij de hand. Wie is Mary? Mary Wodehouse?”

„De familie Wodehouse is de stad uit, dat weet je toch?” sprak mevrouw. „Een andere Mary ken ik niet en ik vind het onbegrijpelijk, dat het kind

'S LANDS WIJS, 'S LANDS EER. In Engeland bestaat hier en daar de gewoonte om Kerstuitvoeringen te geven, waarbij de personen en hun omgeving geheel in den trant van de lang vervlogen historie gehouden zijn. Zoo stelt b.v. dit plaatje voor hoe eenige dames en heeren aan 't repeteeren zijn voor de a.s. uitvoering bij een ouderwetschen haard en in de kleedij, die tijdens de Tudor-periode in zwang was.

ons een getypt briefje stuurt. Waarom heeft zij haar naam dan niet met inkt of potlood geschreven?"

Nu werd haar echtgenoot ook ongerust, en hun argst nam toe toen het dienstmeisje pertinent verklaarde, dat de jonge dame naar de fabrieken van Mr. Gloria was. Mr. Montague belde op, doch de bewakers vertelden hem, dat er Zondags natuurlijk niet gewerkt werd en dat Mr. Gloria den geheelen ochtend niet op de fabrieken was geweest!

Hoewel zelf nu werkelijk bevreesd, zette Mr. Montague een opgewekt gezicht.

"Misschien is het een grapje. Wij zullen haar vanmiddag wel zien! Zij kan haar mannetje anders best staan hoor!" En hij begon kalm aan zijn lunch.

Mevrouw belde Mr. Gloria op, en deze zei dat hij Grace den geheelen morgen niet gezien had. Ook zijn zoon kwam aan de telefoon. Sam Jr. meende dat Grace van zelf zou komen opdagen....

Ongeveer op datzelfde tijdstip joeg een zeer snelle, wit gelakte motorboot het uitgestrekte Erie-meer op. Het was prachtig, zonnig weer en het opgeworpen water, dat vlokkig schuim werd, schitterde in het verkwikkende licht.

De fabrieksgebouwen en schoorstenen van het kolossale Detroit verdwenen hoe langer hoe meer in de verte en de ranke boot zocht zich een weg tusschen de verschillende zeiljachten, die als witte vogels over het zilveren water scheerden.

Achter het verticale stuurrad stond Carver als een steenen beeld. Zijn zwart, glimmend haar bewoog in den wind en zijn donkere oogen, tot lange spleten geknepen, staarden over de wijde water-vlakte. De boot schoot door de golven en de winddruk deed 'n kleur van opwind-ing op zijn wangen komen. Eindelijk was zijn plan gelukt....

Zij was in zijn macht.

Toen hij een paar kilometer van den wal was, zette hij het stuurrad vast en liet hij de boot zeer langzaam loopen, zoodat de geweldige motor slechts fluisterend zoemde. Hij opende de mahonie houten deurtjes van de lage, doch zeer geriefelijk ingerichte kajuit en trad behoedzaam binnen.

Grace lag uitgestrekt op een paar kussens. Zij had de oogen gesloten, doch aan het trillen der lange, zachte wimpers zag Carver, dat zij het bewustzijn herkrege had. Hij zette zijn gezicht in een vriendelijke plooi en nam naast haar plaats op de bank.

"Bent u wakker?" vroeg hij na een oogenblik en hij legde zijn hand op haar schouder. Zij opende de oogen en staarde hem angstig aan.

"Wat is er met mij gebeurd? Waar ben ik?"

"U bent leelijk gevallen en buiten bewustzijn geweest!" gaf hij kalm tot antwoord; "U zult u in de omstandigheden moeten schikken, denk ik. Dit is de kajuit van een motorboot...."

Zij richtte zich langzaam op een arm en keek om zich heen. Door een der lage, breede raampjes gleed liefkoozend een forsche zonnestraal.

"Een motorboot?"

"Ja, mijn motorboot!" herhaalde hij en hij verschikte zijn das, alsof rustig in zijn huiskamer zat.

"U bent Mr. Carver, hè?" zei zij na een oogenblik nadenken en zij wreef langs haar voorhoofd; "u zou mij... oh ja, u zou mij naar Mr. Gloria brengen, omdat hij van Mr. van Wyck's onschuld overtuigd is. Hoe kan ik dan nu in een motorboot zitten?"

"Dat is juist de aardigheid!" glimlachte hij gemoedelijk. "Als u buiten wat frissche lucht hebt gehapt, zult u den toestand beter kunnen begrijpen!"

Plotseling kwam er angst in haar oogen.

"Wat is er gebeurd? Wat wilt u? Waar zijn we op het oogenblik?"

"Twee uur van Detroit af!" grinnikte hij en hij streelde haar hand, welke zij haastig terugtrok.

"Twee uur van Detroit....?"

"Ja, twee uur en als u koppig bent varen wij verder en ziet u Detroit en uw ouders niet meer

terug. Dat is de heele kwestie! Begrijp je het, Grace? Je bent alleen met mij aan boord van mijn motorboot. Ik heb je vanmorgen ontvoerd...."

"Ontvoerd....?"

"Ontvoerd! Ontvoerd! Anders niet. Ben je niet blij, dat je nog leeft? En nou zal ik je straks één vraag doen, die je moet beantwoorden."

"Schurk....!" hijgde zij, eindelijk alles begrip-pend en zij sprong op en wilde naar de deurtjes snellen, doch hij duwde haar terug en ging voor haar staan.

"Wat wil je dan?" hijgde zij. "Laat mij los.... Ik.... ik zou je kunnen vermoorden.... Draai die boot onmiddellijk en breng mij terug.... Het is een grap.... niet waar....? Zeg het mij, Carver.... het is toch een grap? Je brengt mij toch

Wat Sint Nicolaas is in onze lage landen dat is het Kerstmannetje bij onze Oosterburen. Hoe zus en broer bezoek krijgen van zoo een Kerstman tijdens hun verblijf in het land der droomen, toont U dit plaatje.

terug.... Toe zeg het....!? Zeg het....!"

"Ik zal je terug brengen op één voorwaarde.... zei hij langzaam en hij verslond haar met zijn donkere wolfsoogen; "zal je antwoorden, Grace?"

"Ja, maar zeg 't dan...." smeekte zij, doodsbleek.

"De voorwaarde is, dat je mij trouwt! Ik heb je lief.... ik begeer je. Al dagen loop ik met één verlangen rond.... je in mijn armen te houden!"

Zij deinsde terug, alsof een zweeps slag haar gestriemd had.

"Jou trouwen? Nooit.... Liever spring ik overboord!"

"Ik zal je een uur bedenktijd geven en zoo lang rond varen!" zei hij koel en hij liep naar de deurtjes. "Luister nog eens!.... Als je blijft weigeren, dan schiet je toch niet op, want dan neem ik je eenvoudig! Dan vaar ik naar Cleveland of ga ik naar Toronto en jij gaat met mij mee. Je hebt maar te kiezen, begrijp je? En ga nou niet liggen huilen, want niemand hoort je. Ik doe de deurtjes op slot en de ramen zijn stevig."

"Beest dat je bent!" riep zij en zij wierp zich languit op de bank, het gezicht in de handen verbergend.

Carver stak een sigaretje op, maakte het stuurwiel los, liet de boot een rondje varen en vervolgde toen zijn tocht met halve kracht. In de kajuit bleef

het stil en terwijl hij met een voldaan gezicht over het water tuurde, begon hij, tusschen het rooken door, een populair wijsje te fluiten:

"I love her and she is beautiful...."

XVI

DE RACE

De inwoners van Detroit, de zesde fabrieksstad van de Vereenigde Staten, met meer dan 700.000 inwoners, weten wat auto's en autosport is. Daar het lenteweer prachtig meewerkte begon reeds vóór half één de run naar Sam Gloria's race-banen. Tientallen auto's uit de omliggende steden snelden alle naar dat centrum en het verkeer in den geweldigen dubbele tunnel, welke onder de Detroit-rivier doorloopt en een schitterende verbinding waarborgt tusschen de stad en Windsor aan de overzijde, nam belangrijk toe. Op de Detroit-rivier voeren de mooiste luxejachten met toeschouwers en een paar watervliegtuigen, die op nieuwsgierige vogels geleken, cirkelden trotsch boven al die drukte.

Het keurig verzorgde programma vermeldde vele merken van race- en sportwagens! Terwijl de tribunes vol liepen en een gezellige drukte heerschte, nam Mr. Montague bij de garages afscheid van David. Beiden waren zenuwachtig door het eigenaardig optreden van het jonge meisje en toen David den kleinen man zag verdwijnen, steeds in de menschenmassa zoekende met schichtige oogen voelde hij een vreemd medelijden met zijn "redder". Doch ook hij geloofde nog aan een bijzondere reden, dat Grace niet had kunnen thuis komen en hij nam zich voor niet meer aan haar te denken, daar hij vreesde, dat het zijn rijden zou schaden!

Tusschen andere coureurs en mechanici in hun kleurige overalls, tusschen de officials en monteurs wandelde hij over de paddock, waar een kleine veertig wagens van de bekendste merken opgesteld stonden. Hier prijkten de snelle Bugatti's en de Mercedesrenwagens, de zware Bentley's en de Salmson's. David zag een zestal Amilcar-wagentjes en tusschen andere merken een Alfa-Romeo, enkele Oaklandwagens, de Tracta en de Chrysler. Vooral een geweldige Studebaker trok de aandacht en de coureur, een slanke, bedaarde kerel, maakte een praatje met David.

De eerste wedstrijd zou om de 50 mijl gaan en precies op tijd kwam er beweging in de menigte. Zes wagens stelden zich op en vol belangstelling keek David toe naar de drukte bij de pits, waar de meeste wagens in koortsige haast voor het laatst gecontroleerd werden. Een coureur van een B. N. C. verwisselde als een krankzinnige een der bougies

en onderwijl roffelden motoren op, zoodat het dreunde en het geluid oorverdoovend werd.

Plotseling een signaal; zij zijn klaar om te beginnen!

De motoren werden afgezet, een vreemde stilte woei opeens over de duizendkoppige menigte. Dan, met een ruk, viel de vlag, een geloei daverde op, een wolk van stof, een gebrul en gedonder alsof de hel losgebroken was en de zes wagens jachtten weg....

David loosde een zucht van spanning en volgde de zes met zijn oogen, doch zijn gedachten kwamen terug bij Grace en het kostte hem moeite om op zijn plaats te blijven. Terwijl de auto's voor de eerste maal door de bocht kwamen, met min of meer tusschenruimte, brullend en gierend als duivels, wendde hij zich af en zijn blikken zochten in de eeretribune, waar Mr. Montague en zijn vrouw moesten zitten. Doch hij zag hen niet, daar de afstand te groot was.

Waarom maak ik mij zoo overstuur? vroeg hij zich af. Even sloot hij de oogen en kwam het lieve gezicht van Grace hem voor den geest. Hij zag haar groote, reine oogen, haar glimlach en heur haar en opnieuw dacht hij aan hun gesprek in de garage, voelde hij haar handje steun zoeken op zijn schouder.

Wordt voortgezet.

VROUWENLEVEN

ZELFBEHEERSCHING

Er zijn ouders, die van hun kinderen vaak heel wat meer zelfbeheersching eischen dan die waarover zij zelf beschikken. Dit geschiedt veelal onbewust, doordat zij zich niet voldoende rekenschap geven van het feit, dat het kind in elk geval nog heeft aan te leeren wat de volwassene zich in een lange reeks van jaren kan hebben eigen gemaakt.

Dit wil volstrekt niet zeggen, dat men het, wat de zelfbeheersching der kinderen betreft, niet zoo nauw behoeft te nemen. Maar het kan slechts ten goede komen aan het onderlinge begripen en het vertrouwen tusschen ouders en kinderen, wanneer het kind voelt, dat vader en moeder wel degelijk beseffen hoe ontzettend moeilijk het eigen ik soms te overwinnen is.

Begrijpt het kind, dat ook vader en moeder in hun jeugd met kracht en volharding te strijden hadden tegen allerlei fouten, welke ze ten slotte wisten te overwinnen, dan zal dit de jonge krachten steunen en helpen.

Maar dan moeten vader en moeder ook werkelijk kunnen toonen dat zij, in hun strijd, volgens menselijke krachten overwonnen hebben. Dan moet daar ook zijn het goede voorbeeld, dat lichtend voor alle vermaningen uitgaat.

Kinderen zijn zeer fijne opmerkers en al zullen zij datgene wat ze opmerken ook niet onder woorden kunnen brengen, toch voelen ze het diep en scherp wanneer vader en moeder zelf te kort schieten in die dingen, welke hun ten strengste worden aanbevolen.

Het kind komt, bijvoorbeeld, te laat thuis uit school, doordat het met vriendjes of vriendinnetjes heeft gespeeld onderweg en het wordt daarvoor streng berispt of gestraft. Terecht. Maar wat zal zoo'n straf of zoo'n berisping uitwerken, wanneer moeder haar tijd verpraat bij de bureu, wanneer de kinderen haar niet thuis vinden of het eten niet op tijd klaar is, doordat ze heeft staan babbelen in den winkel, waar ze boodschappen haalde? Of wanneer vader zich wachten laat aan tafel omdat hij elders ontspanning zoekt of omdat hij, misschien op lichtzinnige wijze, voor eigen genot, geld verteert, ofschoon er in de huishouding gebrek aan is?

Wat baten op den duur alle vermaningen tot vrede-lievendheid en onderlinge verdraagzaamheid, wanneer vader en moeder twisten met elkaar of met anderen?

En zou de berisping om 'n leugen veel indruk maken op het kind, wanneer de ouders dadelijk 'n leugentje klaar hebben om zich te redden uit allerlei moeilijkheden?

Zoo zouden we allen honderden voorbeelden kunnen opnoemen, honderden bewijzen voor de noodzakelijkheid van zelftucht.

Wie zijn kinderen opvoeden wil tot brave, eerlijke, flinke menschen — en wie onzer zou dit niet willen? — die heeft ook voortdurend nog te werken aan de eigen opvoeding. Wij allen zijn zwakke menschen. Fouten en gebreken, verkeerde aanwensels en gewoonten vallen moeilijk te overwinnen.

De ouders die hoog en ernstig hun plicht betrachten bij de opvoeding der kinderen, die zich bewust zijn van de groote verantwoordelijkheid welke God hun op de schouders legde, doen, in de enge beslotenheid van hun gezin, meer goeds dan zoo vele grooten dezer aarde. Zij schenken de maatschappij menschen, bestemd om eenmaal een ontredderde wereld mee te helpen schragen, zij louteren het eigen ik ter wille van de kinderen. PIA.

KINDERKLEEREN

De tijd van 'n uniforme kleding voor kinderen, moeders en grootmoeders, ligt — gelukkig — alweer achter ons. Van de gladde jurken was de algemeen gangbare meening, dat ze door jong en oud konden worden gedragen. Moeder en dochter hadden japonnen en mantels naar een en denzelfde snit en de kinderkleding bestond uit verkleinde modellen van een en ander.

Maar nu er zoo veel veranderd is in de mode, nu de vrouwenkleding meer gecompliceerd is geworden, sierlijker en statiger, nu was't noodig ook aan de kinderkleding extra zorgen te besteden.

Eigenlijk is er aan de kinderkleding minder veranderd dan aan de vrouwenmode. We mogen wel haast zeggen, dat de dames zich 'n tijd lang hebben gekleed als groote kinderen en nu pas zijn gaan inzien, dat ze den kinderen beter konden laten „wat des kinds is”.

Het korte jurkje met de lage ceintuur, dat mama uit de garderobe van haar dochttertje had overgenomen, is weer teruggebracht waar het behoorde en zal daar nog wel ge uimen tijd blijven ook.

Voor kinderen geldt, over het algemeen, de regel, dat de eenvoudigste kleertjes het meest flatteerend zijn. En is het niet een vreugde ze zelf te maken, die losse vlinderjurkjes voor de kleintjes en de geplooid of ingerimpelde jurken voor onze grootere meisjes?

De jurk van onze afbeelding, evenals de mantel

ontworpen door 't modehuis Mignajouf, is wat bewerkelijker, maar dan ook feestelijker dan de meeste kindjurken. Het rokje, in klokvorm geknipt, met de aardige bretels, is van zwart fluweel, terwijl de eigenlijke jurk van blauw crêpe de chine vervaardigd is. Geplisseerde strookjes versieren hals, mouwen en corsage, terwijl een zwart fluweelen bandje de halsopening afsluit.

De laken kindermantel met de ceintuur op zijde is, in 'n eenvoud, van een bijzondere sierlijkheid.

PAULA DEROSE

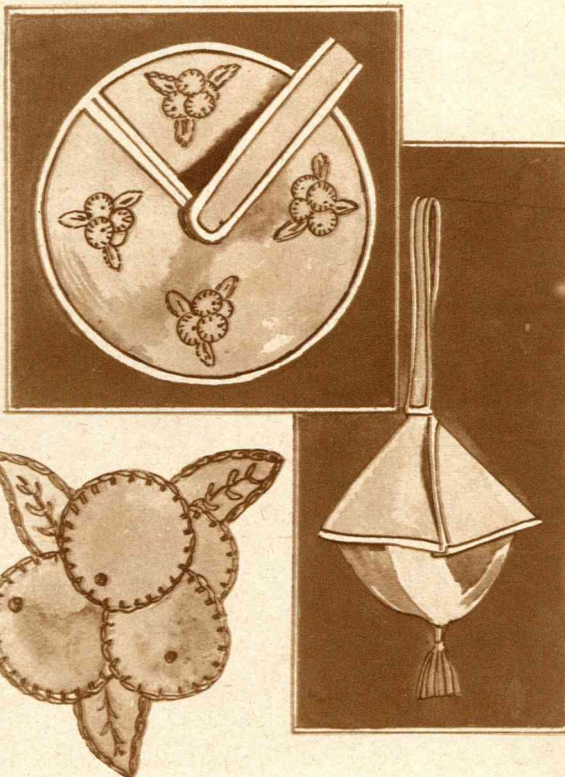
DE VOILE — Naast den terugkeer van de lange rok en het lange haar, kunnen wij den terugkeer vermelden van een der meest vrouwelijke mode attributen n.l. de Voile. De moderne voile is meestal van kant of tule. De meesten zijn vrij kort, slechts in enkele gevallen reiken zij tot op de schouders. Tulen voiles worden van onderen vaak afgezet met laklint of een heel smal reepje vilt in de tint van den hoed. Voor heel korte voiles, welke slechts de oogen bedekken, wordt soms fijne zwarte kant gebruikt. Onze teekening brengt een aardig zwart vilt kapje in beeld waaruit, op zeer origineele manier, een coquette zwart tulen voile te voorschijn komt. MARGUERITE.

BORDUUR-, BREI-, STOP- OF NAAIZAKJE

Het zakje is b.v. uitstekend geschikt om ons winterbreiwerk in op te bergen en terwijl we breien of haken is het een goede plaats voor ons kluwen, dat anders altijd van den schoot op den grond rolt.

Het zakje is zeer eenvoudig te maken, we knippen eenvoudig twee cirkels, en maken in den bovensten cirkel van den omtrek tot het middelpunt een inknip, vervolgens leggen we de twee pannekoeken op elkaar en bevestigen ze aan elkaar door ze om te boren met frisch gekleurd veterband. Aan den cirkel met den inknip bevestigen we precies in 't midden het hengsel en aan de onderste plak precies in 't midden een kwast in de kleur van 't veterband. De inknip wordt aan beide kanten met veterband afgeboord. Het zakje is dus plat als we het gemaakt hebben, doch zit er een kluwen in en we hangen het met het hengsel aan de stoel-leuning, dan vormt het een taschje, zooals de tweede teekening laat zien.

Op een linnen zakje kunnen we het bijgaand patroontje werken. De appels met knoopsgatensteek, de bladen met den kettingsteek en de nerven met een taksteek of steelsteek, het veterband kiezen we dan frisch rood. Het zakje is ook heel aardig van gebloemd cretonne.

Voetbal in het Stadion. Moment uit den puntloos gelijk gespeelden wedstrijd tusschen Blauw-Wit en Feijenoord. Aanval op het Rotterdamsche doel.

Sport van Zondag

Van 't groote en interessante voetbalprogramma dat voor Zondag j.l. was vastgesteld is maar bitter weinig terecht gekomen. Waar ook 't ijsvermaak nog niet algemeen kon zijn was 't als gevolg hiervan voor 't meerendeel der sportbeoefenaars 'n verloren Zondag. De terreinen waren hard en onbespeelbaar, ook die waarop desondanks gespeeld werd. Wij gelooven dat de N.V.B. beter had gedaan het geheele programma maar af te lasten. Slechts enkele wedstrijden gingen door, doch dit geschiedde dan omdat men er eenmaal was, omdat men kosten had gemaakt e.a. Normaal voetbal kon nergens plaats vinden en de bijzonder schrale oogst is lang geen voldoende compensatie geweest voor de vele vergeefsche reizen en andere onaangenaamheden, die noodwendig het gevolg moesten worden van het N.V.B. besluit. Noodwendig, ja, want voor de zooveelste maal is weer eens gebleken dat men wel de beschikking heeft over een zeer uitgebreid corps van consuls, doch

De heer M. Jansen, sinds jaar en dag penningmeester der B.V.C. Bloemendaal, tevens bestuurslid van den Haarlemschen Voetbalbond, trad verleden week in het huwelijk met mej. D. Wesseling. Onze fotograaf snapte het trouwlustige paar bij het verlaten van het Bloemendaalsche raadhuis.

Ijshockey maakt opgang. Meer en meer ziet men op onze ijsbanen het Canadeesche ijshockey beoefenen. Op de ijsbaan te Baarn was de sportieve jeugd Zondag al vroeg in actie.

Sintelbaan, Ijsbaan! Blauw-Wit, gekiekt op de in ijsbaan herschapen sintelbaan rond het Stadion-voetbalveld.

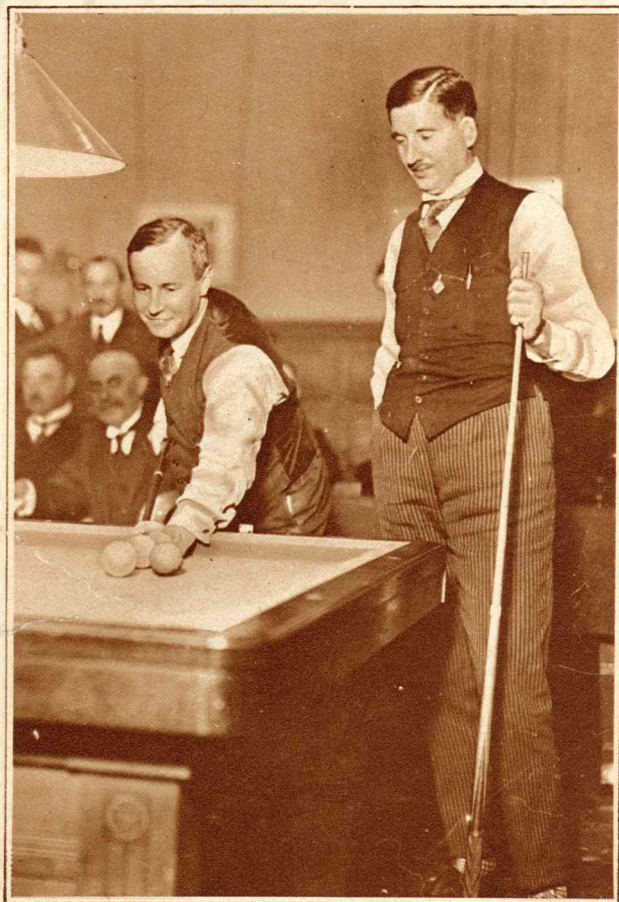
De nieuwe Europeesche biljart-kampioen, de Belg van Belle. Op onze foto staat van Belle naast den Hollandschen kampioen Dommering, die aan stoot is.

dat daaronder vele elementen schuilen die het gratis bezoeken van internationale wedstrijden als punt één van hun functie stellen. Zoo hoorden wij b.v. toevallig dat de functionaris, belast met de keuring van het veld van Hercules te Utrecht daar in geen acht jaar was gezien. Commentaar is hier dunkt ons overbodig.

De Stationdirectie, actief als steeds, zorgde voor een zoo goed mogelijk terrein, doch zelfs Jan v. d. Berg kan van een hard bevroren bodem geen goed bespeelbaar voetbalveld maken. Wel heeft de geachte directeur zich daar ontpopt als een specialiteit in het leggen van ijsbanen. Jammer dat de plotseling ingetreden dooi hier alle illusies den bodem heeft ingeslagen.

Maar we zouden het nog even over voetbal hebben. Blauw Wit en Feijenoord hebben er in het stadion van gemaakt wat er van te maken viel. Dat spelers als Pijl b.v. met de angst in hun schoenen over de bijkans betonnen vlakke trokken spreekt haast vanzelf en dat dit het spel niet ten goede kwam ligt eveneens voor de hand. Het publiek scheen de zaak nogal aantrekkelijk te vinden, hetgeen echter grootendeels wel een gevolg zal zijn geweest van 't feit dat onder ietwat vreemde omstandigheden werd gespeeld. Verder zorgde de invaller doelvorderder der Rotterdammers herhaaldelijk voor extra-nummers, door den bal in alle mogelijke en onmogelijke standen uit zijn doel te trappen. Doelpunten kwamen er niet, doch ook hiermede kon men zich verzoenen.

Van heel veel invloed op den competitiestand is de uitslag niet geweest. Feijenoord en H.V.V. gaan met eenzelfde aantal punten aan den kop en dienen af te wachten wat Stormvogels uit den wedstrijd, welke deze club thans achter is, zal weten te halen. De IJmuidenaren hebben een ver-

liespunt minder dan de leiders. Blauw Wit is met drie punten achterstand nog steeds als een gegadigde, zij het dan ook een niet al te serieus, te beschouwen.

IJs en weder dienende wordt de zaak Zondag a.s. voortgezet. Het heeft er allen schijn van dat Thialf tegen dien tijd weer veilig zal zijn geborgen in een wat Noordelijker hoek. King Soccer's grootste vijand heeft ondanks zijn kortstondig regiem weer heel wat onheil in de voetballersgelederen gesticht.

OUDKARPEL. Het aardige Raadhuis, hetwelk door de dorpsjeugd bestormd werd toen de fotoman even kwam „kieken“.

OUDKARPEL. Karakteristiek dorpsgezicht, waaraan het vroolijke bruggetje en typische straatje nog meer cachet geven.

PURMEREND. Het aloude stadhuis doet 't uitstekend in dit stadsbeeld.

← OOSTHUIZEN. Aardige landweg, welke naar 't station leidt.

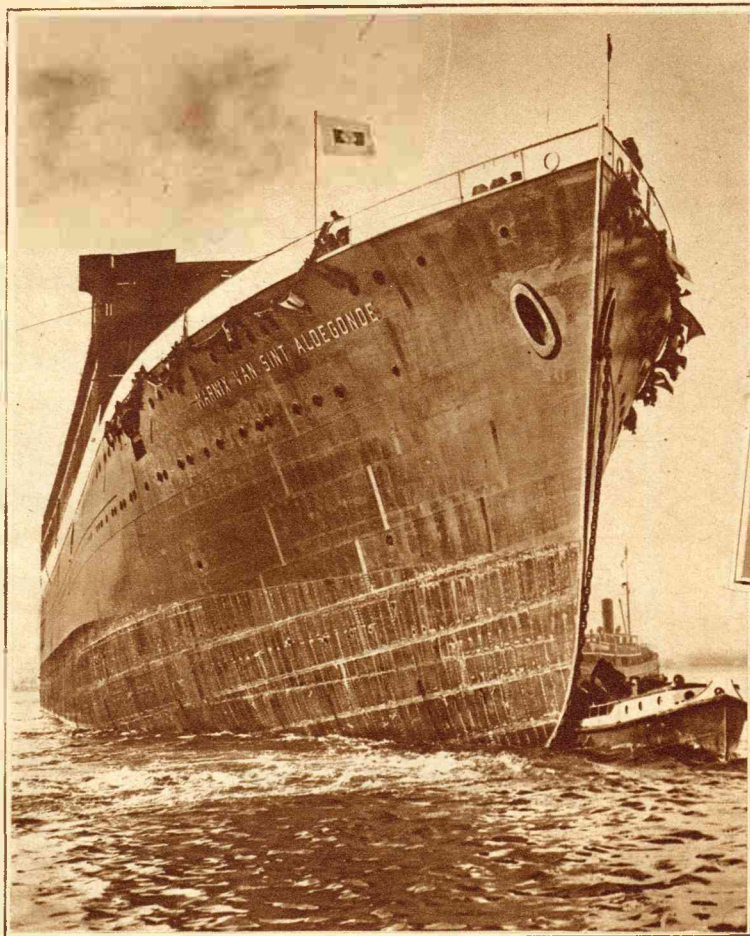

PURMEREND. De mooie Heerengracht met plantsoenaanleg geeft deze bloeiende plaats niet weinig bekoorlijkheid.

OOSTHUIZEN. Zichtje op een fraai gelegen boerderij in de Dorpsstraat.

KIEKJES
UIT DE
PROVINCIE

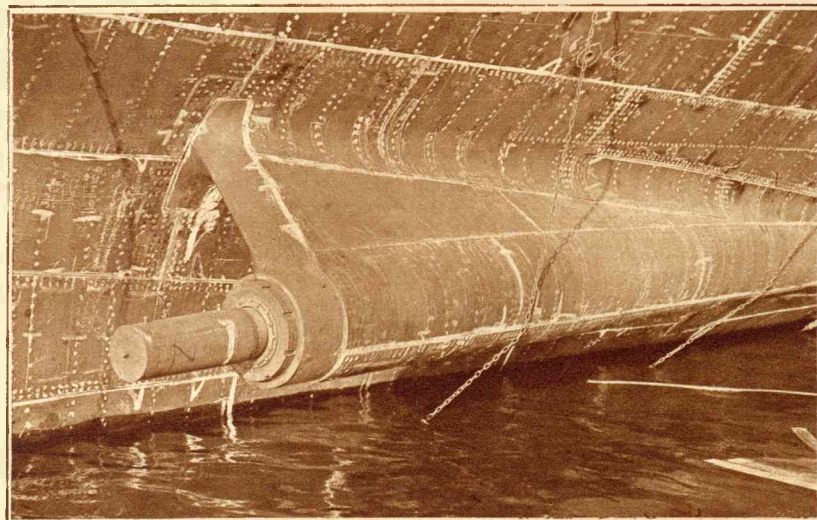

Bij de aankomst van de vorstelijke personen vervaardigden wij deze foto. H.K.H. Prinses Juliana betreedt met den heer Goedkoop de werf van de Nederlandsche Scheepsbouw-Mij. Daarachter de Prins.

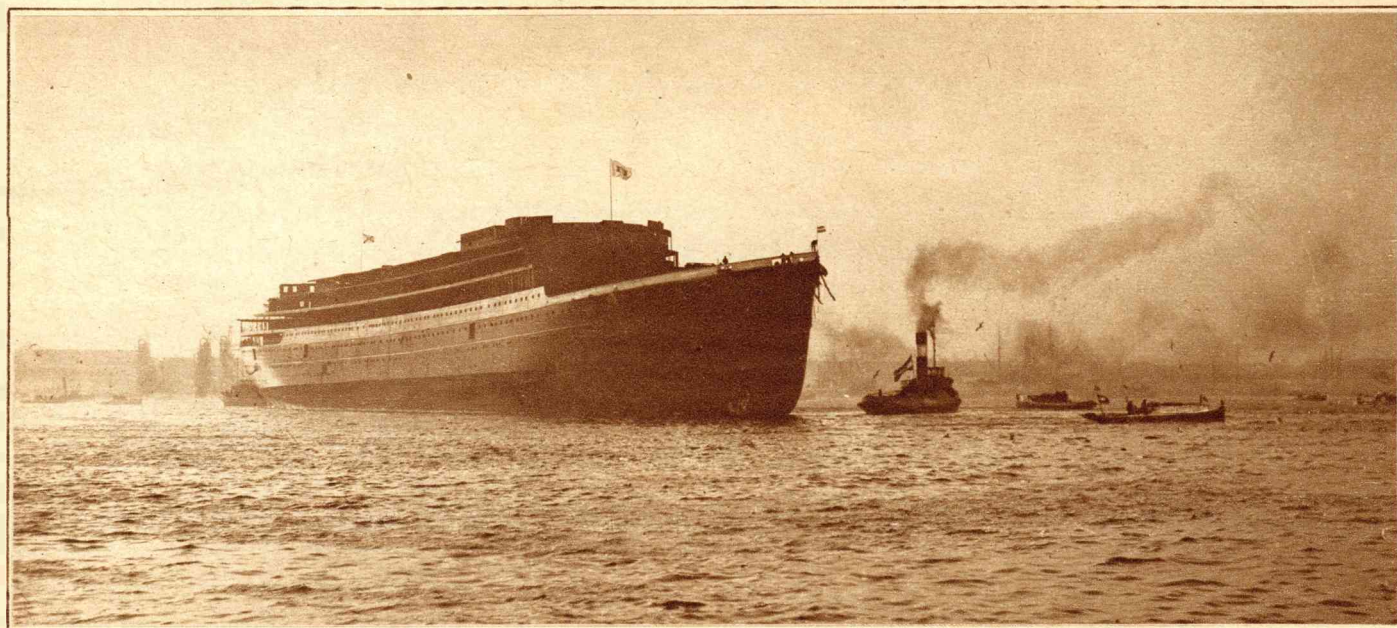
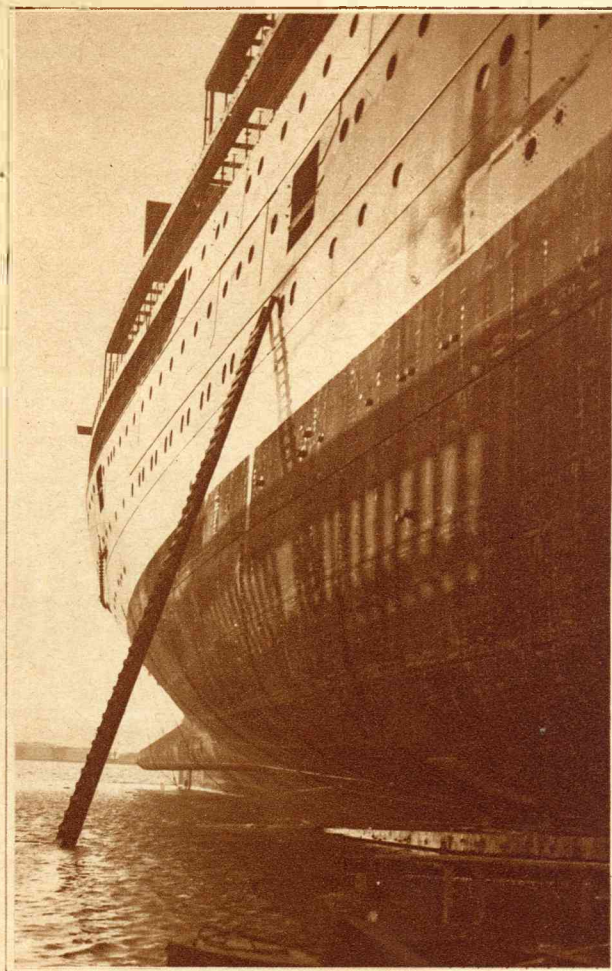
Van welke afmetingen het nieuwe schip is demonstreert dit kiekje van den achterstevén vóór de tewaterlating.

De tewaterlating van het nieuwe Mailschip „Marnix van St. Aldegonde”

Van de helling der Nederlandsche Scheepsbouwmaatschappij werd voor rekening van de stoomvaartmaatschappij „Nederland” Zaterdag j.l. het dubbel motor Mailschip „Marnix van St. Aldegonde” plechtig door H.K.H. Prinses Juliana te water gelaten. Ook Prins Hendrik was hierbij tegenwoordig. Op bovenstaande foto het prachtige schip voor het eerst in het water

Interessant gezicht op één der onderdeelen: een zware schroefas.

Fraai gezicht op de „Marnix van St. Aldegonde”.

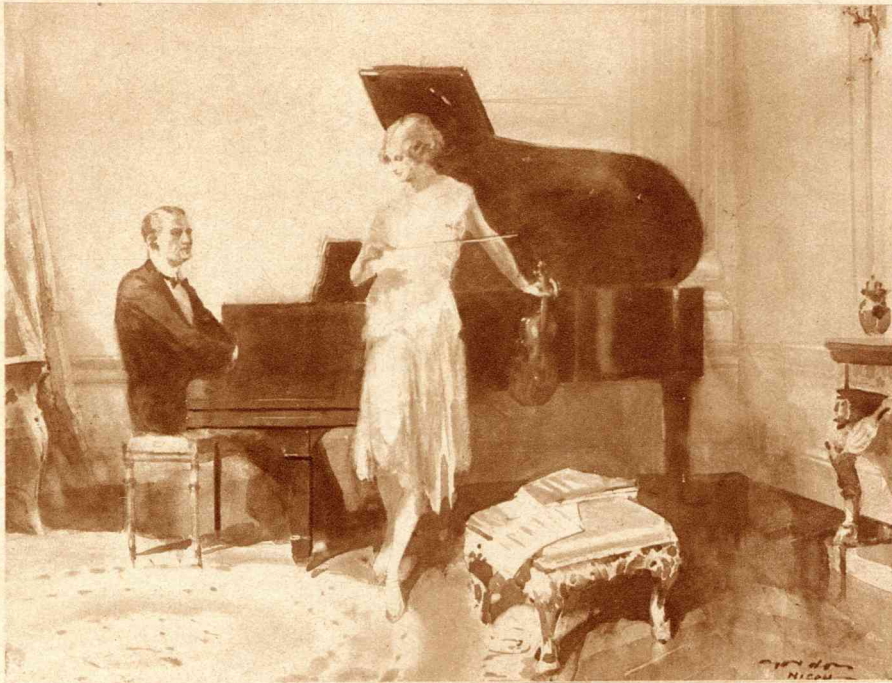

Wat zegt
Hubert Cuypers?

Bovenal gaat er van den edelen, zingenden Feurichtoon een bijzondere bekoring uit. Inderdaad, ik ken geen fabriek, dat Feurich in speelaard en kleurschakeering overtreft. In zijn Kwaliteits-Klasse is „Feurich” zeer bilijk. Vraagt onzen piano en vleugelcatalogus No. 56

GOLDSCHMEDING

AMSTERDAM Raadhuisstr. 48-50 Utrechtsestr. 119 HAARLEM Ged. Oudegr. 108 ROTTERDAM v. Oldenbarneveltstr. 112	GOES Lange Kerkstr. 41 HILVERSUM Vaartweg 13

Zielsverwantschap

Waar harmonie bestaat tusschen speler en instrument, daar is inspiratie; daar wordt het beste kunnen van beide kanten tot uiting gebracht. Een piano moet niet beschouwd worden als een zielloos voorwerp — ze heeft evenveel individualiteit als de speler zelf. — Meent daarom nooit, dat de

eene piano of vleugel van hetzelfde merk of van denzelfden prijs even goed is als de ander, doch kiest met zorg het instrument dat past bij Uw persoon. Onze jarenlange ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking om U bij deze keuze behulpzaam te zijn.

BENDER

AMSTERDAM BEURSPASSAGE 1—5
ROTTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

Levensverzekering Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

Galsteenlijders!

op aanvraag wordt U het boek met dankbet. en inl. tevens beoordeeling van bekwaame Doctoren. over „ANTIFELLIN” gratis toegezonden.
J. DWARSHUIS, Veemarktstraat 84 c, Telef. 915, GRONINGEN

Blom's stalen Gezondheidsmatras
Niet te overtreffen!

1-PERS: fl. 13.75, 9.90, 7.50
2-PERS: fl. 15.90, 13.75, 10.75

Blom's BEDDENMAGAZYNEN
FERD. BOLSTR. 14-18 A'DAM

Wat wilt U brengen!

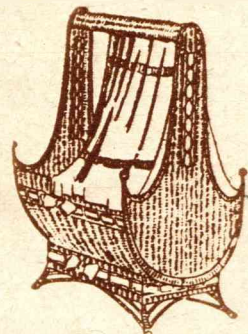
Door ons eenvoudig Huurkoopstelsel stellen wij U in de gelegenheid in korten tijd eigenaar te worden van een of meer onzer beroemde merken

PIANO's, ORGELS, GRAMOFOONS en RADIO

Franco huis met garantie
Duizenden tevredenheidsbetuigingen
Vraagt Catalogus No. 93

N.V. Hees & Co DELFT

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBORG

Oosterpark 45, Amsterdam

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander aan den heer J. P. C. MEEUWSE, Vlietstraat 2 te Amsterdam (Zuid), om daarheen geregeld uw nummer van De Stad te kunnen zenden; strooken worden dan toegezonden.

Adverteerders, let U wel op ons oplaagcijfer?

Jeere, blanke handen

zijn een sieraad, een jeugdig frissche blanke huid beteekent lief-
talligheid en gratie.

Crème Mouson-verzorging der huid waarborgt U beiden.

Zij bestaat uit iederen morgen en avond inwrijven met Crème Mouson na voorafgegaan waschen met Crème Mouson-zeep.

Heeren gebruiken Crème Mouson voor en na het scheren. Zij voorkomt het lastig branden en trekken der huid en geeft een aangenaam verfrisschend gevoel.

CRÈME MOUSON

